



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



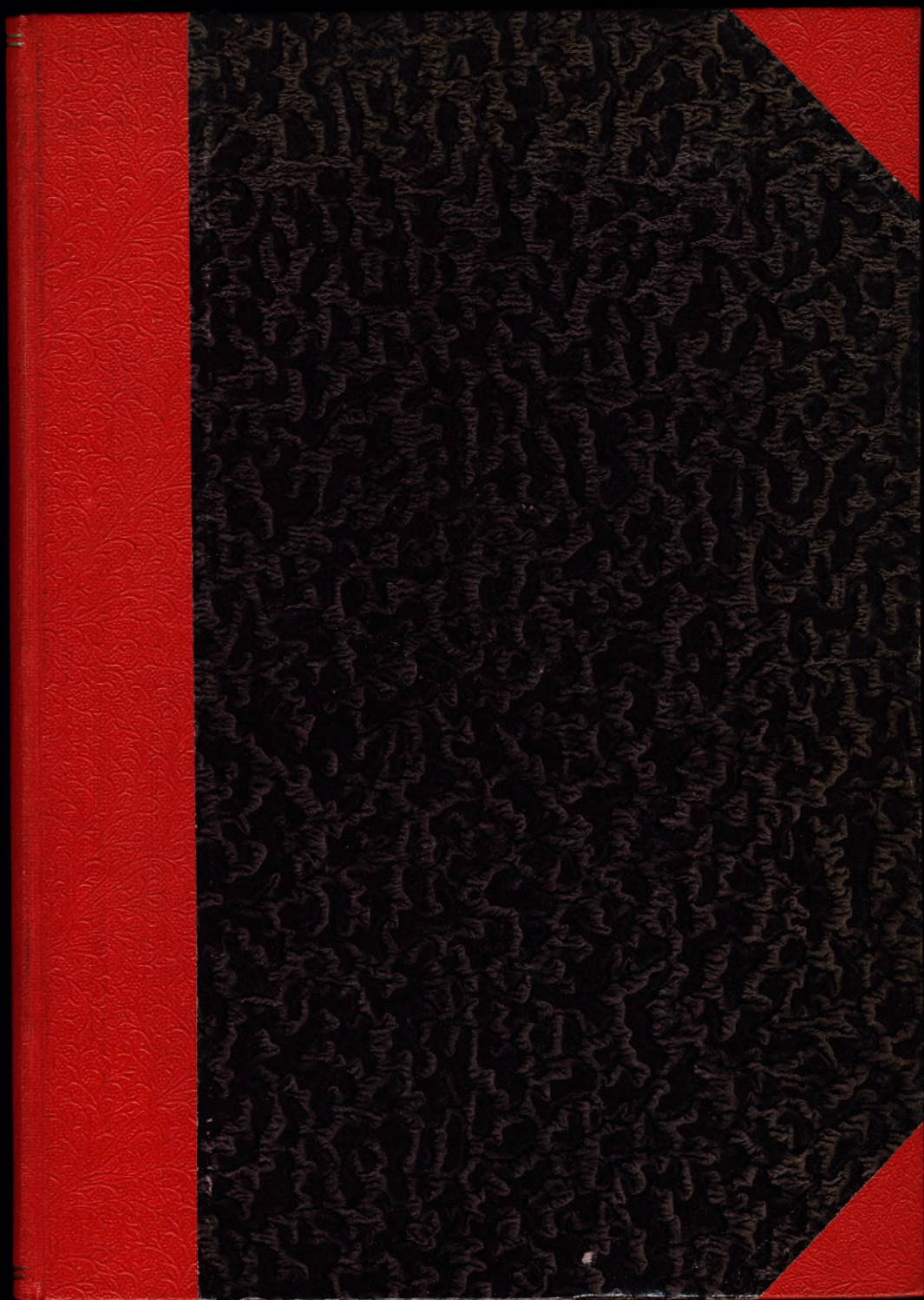
GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



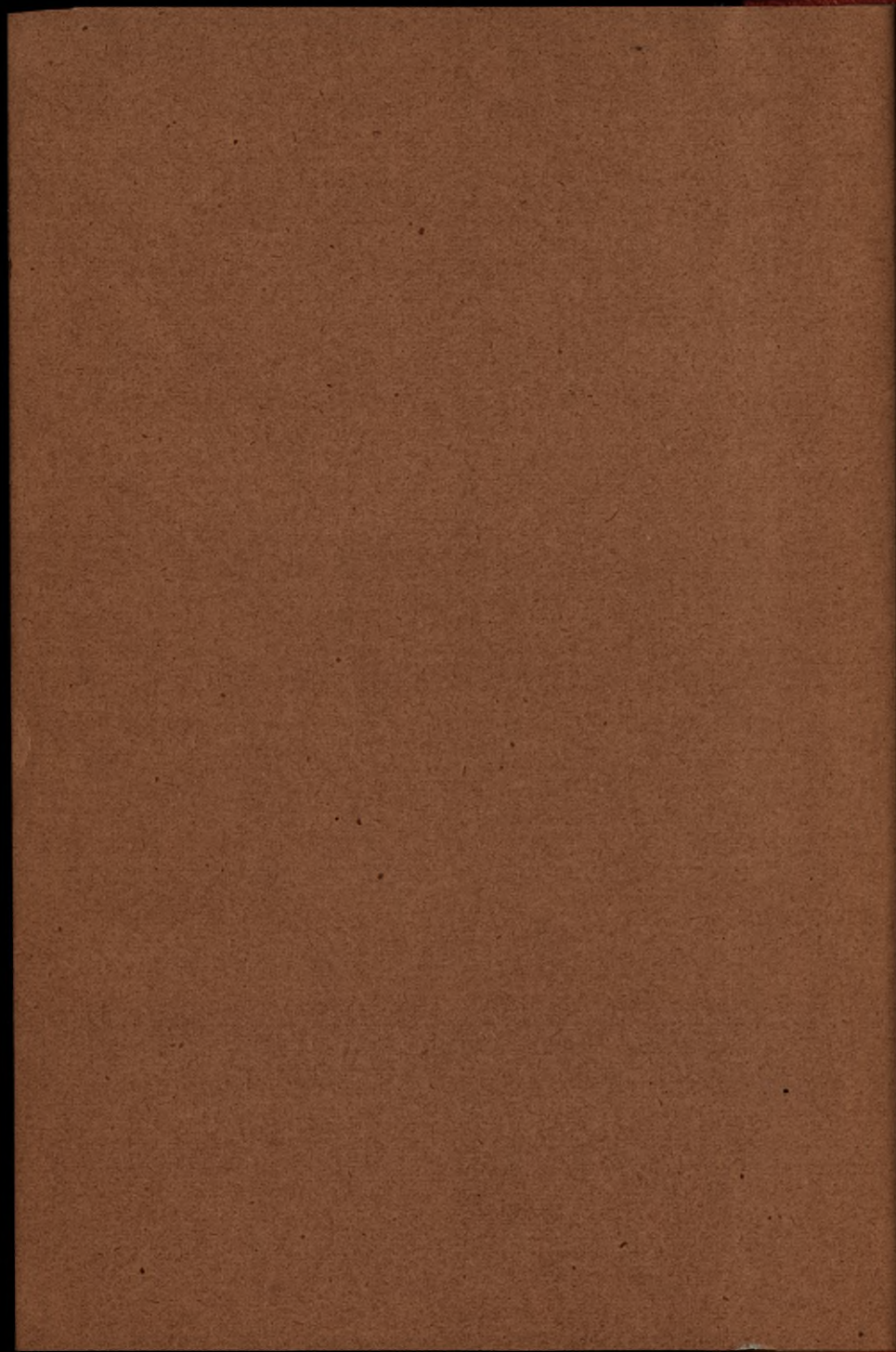
UPPSALA
UNIVERSITET



Litt.
Sv.







INOM-

*Sitt
Heller Lindgren*

med Räcksvickel och vänder

OCH

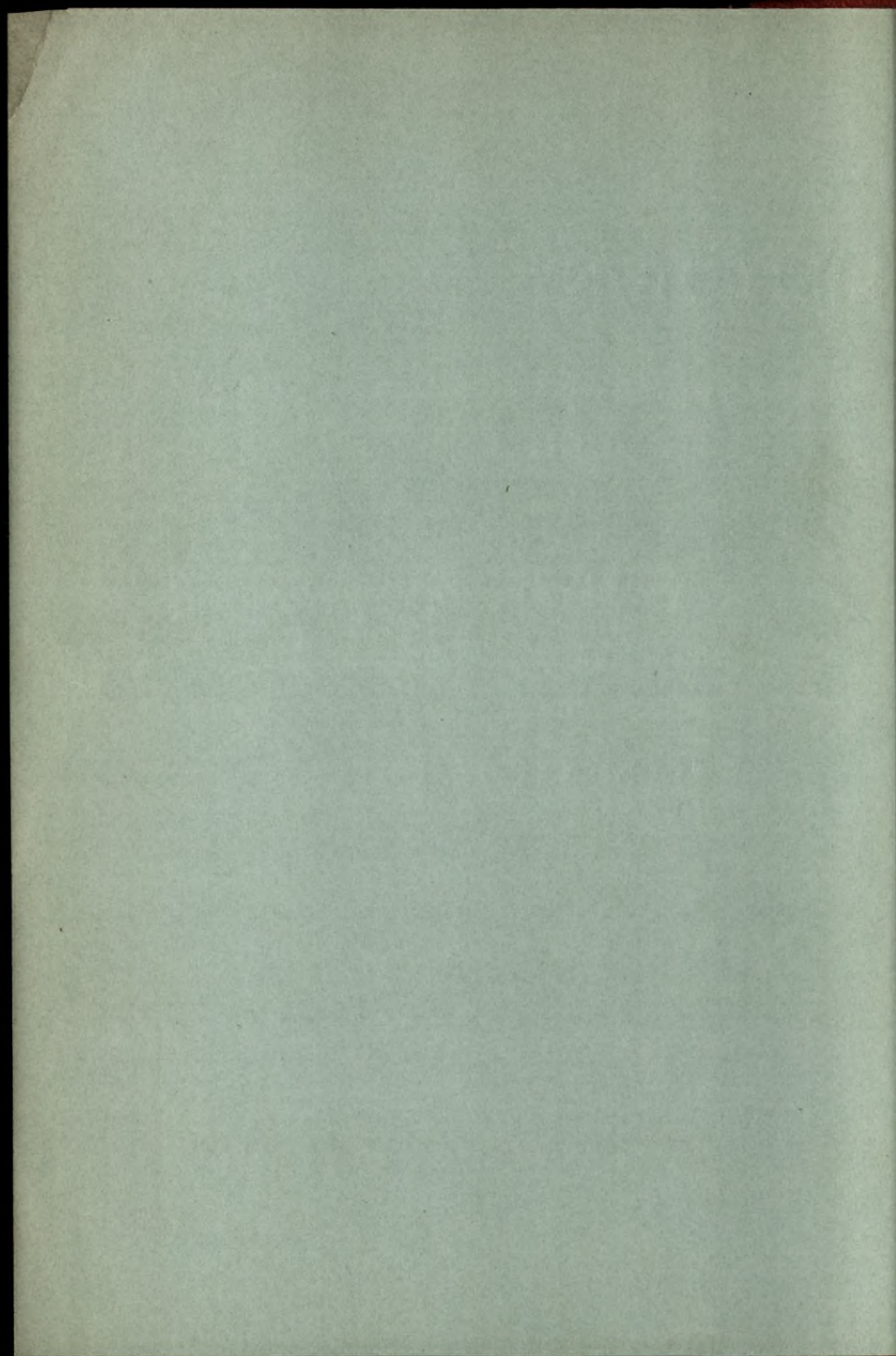
*sin
Författare*

UTOMSKÄRS

RIM OCH PROSA

AF

HARALD LIEBCK.



INOM- OCH UTOMSKÄRS.

RIM OCH PROSA

AF

HARALD LIEDBECK.



70 ex.

№ 6

Till Mor.

Ur furan och granen, ur björken jag brutit,
Ur vajande säfven från ödsliga skär,
Från grönskande kulle och sedan jag knutit
Ett knippe af minnen, som egnas dig här.



"Tack för god vakt!"

(Till mor.)

»**T**ack för god vakt», vid bädden der
Du långa dagen setat,
Och medel för mitt hjertas kär
I dina minnen letat,
För lindring, du min älskling bragt,
Du gamla Mor: »Tack för god vakt!»

Tack för att hoppet ej du tog
Från henne i det sista,
Att varmt du mot den kära log,
Som synen börjat mista,
Och när förtviflan bräckt min magt:
Tack kära Mor för trogen vakt!

»Tack för god vakt», ur hjertdjup sagdt,
Tack att du mig ej lemnat,
Att din beklagan tyst du bragt
Ditt barn, hvars lycka remnat.
Dig följe nu till fjerran trakt
Mitt sista tack. »Tack för god vakt!»

1885.



Juletid.



Brusta friskt, min spranta fåla,
Ila snabbt framåt på skarn,
Is mot hof, som vi fått ståla,
Springer lik ett bräckligt flarn.
Bjellrornas musik
Klingar öfver vik.

Frusna fjärden dunkelt glimmar,
Ut på den se Lunas sken!
Flyg min fåla, nattens timmar
Ljusna uti öster re'n,
Skuggans mörka flik
Bleknar ut på vik.

Flägten frisk i morgontimma
Silfver uti håret strör,
Det är nattens lätta dimma
Som för morgonfrosten dör —
Nyss en slöja lik
Låg den utåt vik.

Böjda björkens fina grenar
Glittra uti arla stund,
Rimfrost kläder stam och stenar,
Skaren bär i dal och lund.
Och för stålskodd pik
Bär nu fjärd som vik.

Fjerran från kyrkklockan klingar,
Vidt det klingar i det blå.
Upp mot höjden tonen svingar
Sökande Allfader nå,
Tonar maningsrik
Öfver sund och vik.

Frusta friskt, min spranta fåla,
Ila framåt på din lid,
Otteljus der borta stråla,
Nu är helg, är juletid,
Och dess frid så rik
Når till minsta vik.

1882.



Afsked till landet.



Farväl nu sommar! Tack sköna tid
För allt, för landtliga lifvet,
För nya krafter till vintrig id,
För att du kryat upp vifvet.

Farväl du sol, du min varma vän,
Du gröna matta på ängen,
Ja, om jag lefver till sommar än,
På dig ta's midsommarsvängen.

Farväl, I björkar, som löfvat af,
Du fjärd, hvars böljor ha grånat,
Se'n Zefyr flyktat från våra haf,
Der nordanstormen har dånat.

Farväl, I blommor, som än i lund
Stå halft förfrusna och nicka,
Sof godt I små uppå isad grund,
I vår ni uppåt skall sticka.

Farväl, I Jössar i vret och skog,
Som gossen Talbot* har drivvit.
Att ni skall fröjdas det vet jag nog,
Se'n uti fred ni ha' blifvit.

Farväl, I änder, du Mickel klok,
I tjädrar, hjerpar och orrar.
Nu bli ni fria ifrån min krok,
I saltsjöns feta aborrar.

* Namn på min stöfvare.

Farväl, kamrater från skog och mark,
Sen jemt på vildafvelns fromma,
Då hönor lyfta, var lugn och stark,
Må ej på mickel ni bomma.

Farväl, I vänner! För hjertlig fröjd,
För all vår glädje och gamman,
För vänskap, öfver allt lumpet höjd,
Ett ärligt tack allesamman.

I snikna brackor nu faren väl,
Du gamle prosit vid träsket,
Försök att bättra dig, snåla själ,
Och lägg ej mera på fläsket.

Farväl, farväl! Öfver berg och sjö
Mitt afskedsqväde sig svingar.
Må rågen växa, förrn ni får snö
Och frost och före, som klingar.

I kor och kalfvar, mitt afsked hör,
Gäss, höns och ankor och stutar . . .
Nej nu för tusan är bäst jag kör,
Ty eljest aldrig jag slutar.

1883.



Jul.



untert julebrasan sprakar,
Sprider värme i hvar tjäll,
Hurtigt flyga Surturs drakar
Emot himlens pell,
Nordan oförtruten
Piper hvasst i knuten.

Brasans glöd i aska falnar,
Fisken står på dukadt bord,
Hvita gröten långsamt svalnar,
Högt der läses Herrens ord,
Utaf oro spritta
Barnen der de sitta.

Julfrid ute, julfrid inne,
Split och sorger äro slut.
Dansen går, ur hvarje sinne
Tvedrägt dansas ut,
Bränder granqvists doft
Står i högan loft.

Natten skriker, ljusen släckas,
Tyst det blir i hvarje tjäll,
Och små trötta lemmar sträckas
Under hvar sin fäll.
Med John Blund, som kom,
Drömmes julqväll om.

Men i köket invid härden
Hvilar grånad nödens man,
Han som prøfvats mest på färden
Får ej glömmas han,
Nu han fågnad fått
Och till hvila gått.

Må Allfader löna Eder,
Som så rikligt delen ut
Hvad ni fått — så gubben beder
Somnar så till slut.
Men der ute ser
Julens stjerna ner.

1883.



Nybroviken.

Jag stod vid Skridskoklubbens skrank
Der ned vid Nybroviken,
Dess bundna bölja låg så blank,
Och liflig var publiken,
Som af och an förbi mig drog,
Der den motion på stålsko tog.

Der svängde en helt hurtigt på
Och smidig runa riste,
Det var en best att öglor slå
Och att han icke miste
Balansen, det var under nog,
Då han de djerfva sprången tog!

Der pojkar två försökte ta'
I fatt hvarann och rände
Med fart förbi, se huru bra
Den första af dem vände,
Den andra mindre lätt på fot
En herres mage körde mot.

Blekkindad tärna svänger gladt
Sitt smala ben i vinden,
Förr'n vinterns slut det händer att
Hon kan få ros på kinden,
Om ej i qvalmig balsalong,
Men här hon svänger vintern lång.

Se på den der, som knappt kan stå.
Aj! re'n i första taget
Fick liten junker smaka på
En rofva midt i laget.
Ibland kamraterna han satt
Och tårögd log åt deras skratt.

Hvad rörelse och glädje der,
Hvad trängsel uppå trappen,
Som ned till klubbens bana bär,
Men stackars fattiglappen,
Han får på kajen stanna qvar,
Dit ned släpps den som pengar har.

Jag såg ock mången parfvel stå
Vid skranket der och blicka,
Rödfrusen hand höll skridskor två,
Men tom var pysens ficka,
Då kunde åkning ej bli af,
Ty pengar dertill far ej gaf.

Men dristiga der funnos ock,
Som sökte genom balken
Sig tvinga fram med gräl och pock,
En annan log med skalken
I ögats vrå och omärkt gled
På banan under räcket ned.

Der mången frågte: med hvad rätt
De måst för klubben vika?
Att finna svaret var nog lätt,
En fattig för den rika
Trängs ofta undan uti vrån:
Dess rätta namn är mannamån.

Nog kunde klubben nöjt sig med
Att hafva halfva viken
Vi mena nu på annan led,
Den fattiga publiken
Ej hade mistat då den rätt,
Som tiders tid den förr har gett.

1884.



En runa.

Sjunk, kalla stoft, dit ned i frid,
Dig hvila uti mullen,
Din sömn blir lång, i tiders tid
Skall ostördt uppå kullen
Den ljusa våren blommor strö
Och vintrars vind sin hvita snö.

Här får du, trött af lifvets id,
Till jord förmultna åter,
Dig stör ej verdens larm och strid,
Ej den vid båren gråter,
Förgänglighet — dit hän du går,
Och jord sitt lån så återfår.

Men ej i qvafv förmultningsbo
Vi tankarna få sänka.
Ett högre lif — så är vår tro —
Allfader skall oss skänka
Uti ett vida högre ljus,
Se'n stoffet åter blifvit grus.

Der ofvanfrån i stilla qväll
Till åldrig mor du blickar,
Och genom stjernors ljusa pell
Varm helsning ned du skickar
Till alla vänner, här du ser,
Och mildt som förr emot dem ler.

Ja, mildt du visste ständigt att
All strid i frid försätta,
Ditt eget bästa sist du satt
Och för det sanna, rätta
Omutligt uti ledet stred,
Tills der på bår du lades ned.

Som få du fyllt ditt värf i frid,
Dig hvila nu i mullen,
Snart stundar vårens fagra tid,
Den klär med blommor kullen:
I ständig blom bland vänners ring
Står minnet utaf Hilda Ling.

1884.



Afsked till sommaren 1884.



Du lekande vind,
Som frisk kring min kind
Har strukit och lifvat mitt sinne.
Du sund och du vik,
På fågring så rik,
I hägren ännu för mitt minne!

Du gungande fjärd,
Hur fri är din verld,
Der ljusalf han leker på vågen,
Der var jag ock med
På glittrande led
Så fri och så glad uti hågen.

Du storm uppå våg,
Som frestat mitt tåg
Och pressat min duk emot djupen,
Er, bränning och skär,
I minnet jag bär,
Hur skälmskt ni ha' lurat på slupen!

Du berg och du skog,
Jag minnes er nog,
Jag mins dig, du blånande fjerran,
Du gulnande teg
Och slingrande väg,
Der fram jag har kuskat på kärran.

Du tjusande strand
Af Suomis land,
Farväl och ett tack för säsongen!
I minnets små vrår
Än blommande står
Den fröjdfulla tid, som är gången.

I vänner på strand
Med näsduk i hand,
Som viften god lycka på färden,
Farväl för i år,
Törhända i vår
Vi träffas, om jag fins i världen!



Nyårsaftonen 1884.

Snöga, hvita flinga, öfver
Tid, som hän ur tiden går,
Nordan, sjung din vaggsång öfver
Än ett svunnet jordeår,
På dess grift nu strö
Rikt den hvita snö.

För hvar helsans dag vi lyktat,
Hvarje natt i stilla frid,
För bekymren, som ha' flyktat,
Hjertvarm tack, du svunna tid!
Bästa tack dock än
För jag har min vän.

Öfver vexlingsrika tider
Fallen flitigt flingor då.
Nyår snart i öster skrider,
Okänd tid vi möta få,
Månne när den vikt
Allt är än sig likt? —



Från Auras strand.

Den första vårdag varmt vi fått
Och sol på morgonkröken,
Jag ut till Tavasttull nyss gått
Och der hört första göken,
Hört lärkan i det höga loft
Och andats vårens fina doft.

Med den i nasus se'n jag drog
Mot hemmet, då i minne
Mig rann att der man snarka' nog
Tills frukosttid var inne,
Tog därför annan väg och så
Jag kom till strand af Aura å.

Här uti vårens grönska ljus
 Låg Sampalinna * fager,
 Nu var der tyst i Bacchi hus,
 Garçon på bädd sig drager,
 Tyst var allt skräfvel, skryt och skrån,
 Blott finken sjöng från nyklädd gren.

På Auras våg, som makligt sam
 Man några skutor rodde,
 Från ruffen stack ett hufvud fram,
 Som gäspade och glodde,
 En ann' i skjortan utom vägg
 Med messingskam slet hår och skägg.

Och här — på kajen ved i mått,
 Med kärror åkardrängar,
 Att deras svultna kampar fått
 Af »lyckan» hårda slängar,
 Det syntes nog af färska spår
 I svullnader på länd och lår.

* Ett Schweizeri.

Se der ett par, som pröfvat på
Hvad bittert lifvet skänker,
Den bruna möda har att stå,
Se röda köttet blänker
Bak lokan der, och på hans knän
Ses sårnader af gatans sten.

Skelettet der, som i sin ho
Förgäfves söker dranken,
Det är ett ungt, re'n utkördt sto,
Hon ryggar ej för stanken.
Från karets brädd hon ej kan gå,
Ty föda ropar magen på.

I uniform der lagen kom
Att skick och ordning tillse,
Bland ved och skutor såg sig om,
Men se'n gick karlen vilse,
Ty krakarna förbi han drog,
Och en på mulen blott han slog.

Det var den bruna, som sin nos
 Mot lagen sökte sträcka,
 Men lagens man han drog sin kos
 Han ville hjälp ej räcka,
 De öppna sår på knä och bog
 Till honom talte icke nog.

Men lassen fylts, det sista snart
 Jag vika såg om knuten,
 Tre, fyra slängar gåfvo fart
 Och ryckningar i truten
 Se'n vidmagthöll det raska traf,
 Han piskats till, den brutna slaf.

Det var en vårdag. Solen sken
 Så varmt på morgonkröken,
 Och vestan kom med vårdoft len,
 Från skogen hördes göken,
 Och lärkan uti molnfri höjd
 Om vårtid sjöng, om lifvets fröjd.

Från Romsdalen.

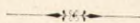
Sgenom dalen längs Raumas bädd
Sig vägen slingrande letar,
Än genom skogar den blifvit ledd,
Och än på fjellbrant den stretar,
Tätt invid dånande fall den går
Och genom fält, som i blomning står.

De gröna kullar här prydda stå
Med byggen, åkrar och ängar.
Med mörka furor och klippor grå,
Och mellan dessa i svängar
Och djupa språng utför stenig led
De friska fjellbäckar fradga ned.

Och högt der uppe, der gran och tall
 Ej längre slå sina rötter,
 Ty sommar der är för kort och kall,
 Först der får dvärgbjörken fötter —
 Och uti mossen vid drifvans bryn
 Ser hjortronblomman mot blåa skyn.

Än högre upp, der den hvita dräkt
 Bekläder toppen och fjellen,
 Der isas varmaste sommarfläkt
 Och frost för högsommarqvällen,
 Med kyligt allvar den hvita vakt
 Ser ned i dalen på Floras prakt.

Der glänsa snöfält i solens sken
 Och blända spanande öga,
 Och lätta molntappar jaga hän
 Långt ofvan fjells i det höga —
 Till öster ila de hvita små,
 Och mina tankar gå dit också.



Längtan.

På gungande våg
Mot syd går mitt tåg,
Mot Birgersstad kosan jag vänder,
Men sinne och håg
Åt öster blott låg
Till Kimitos grönskande stränder.

Långt fjerran jag der
Bland öar och skär
Nu eger mitt allt här på jorden.
Och derföre klär
Sig sommar mer skär
I ost- än i vestliga nordnen.

Och dit går min färd
Till Suomis värld,
Till vännen, som bor i mitt sinne,
Min husliga härd
Mig intet är värd,
Då makan ej väntar derinne.

På böljorna flyg,
Ty vägen är dryg,
Sväng, ångare, snabbt din propeller,
Sätt segel och tyg,
Bland skären dig smyg,
Vet färden till henne nu gäller.

Dit vindarna gå,
Långt bortom det blå,
Der himmel mot haf synes luta,
Der land fins ändå
Och dit skall jag nå
Att vännen i armarna sluta.

Vår.



Vårsol i det blå sig fäster,
Varmt den smeker frusen mark,
Vårens vingade orkester
Med hvar stämman ren och stark
Bort i skog, på äng, i höjd
Sjunger om all lifvets fröjd.

Mellan tegens mörka fåror
Drifvan sjunker sakta ned,
Vestanvind i lätta kåror
Leker skälmskt på isfri led.
Buskar, träd i knoppning stå,
Lifvet väcks i minsta strå.

Blommorna på äng och gården
Spränga sina knoppar små,
Vårdoft sprids i vida världen,
Och från himlens höga blå
Klingar lärkans vackra drill
I den leende April.

Här vid vårklädd strand jag sitter,
Ser hur vågen ror i land,
Hör på fågelns sakta qvitter,
Ser mot himlens klara rand —
Månne ock det våras der —
Vår, du var min älskling kär!

Huru ljust sig ögat tände,
Mattadt under vinterdag!
Hur med vår hon åter kände
Sina pulsars bättre slag,
Och då sol med värma kom,
Vände lif och glädje om.

Än den sista vår, som smälte
Drifvorna i skog och mark,
Som bröt fjärdens frusna bälte,
Kände hon sig åter stark.
Sjelf hon sade: »snart jag får
Nyfödd kraft af sol och vår!»

Åter vår sig här förnyar,
Borta är mitt hjertas vän,
Men der ofvan jordens skyar
Hon nog återfunnit den
I en annan verld och der
Vida fagrare än här.

1886.



Till lille Per.

(Vid en skilsmessa.)



Har nu väl, lille Per!
För det ljus du spridt här,
För de barnsliga spratt
Och ditt klingande skratt,
Lilla välmenta själ,
Tack för allt och farväl!

Tom står bädden nu der.
Jag har hört dig lill' Per
Från mitt bord, der jag satt
Mången sömlöser natt,
Fast du snusande sof
Fans du dock, Gudilof!

Nu farväl, liten Per,
Ut i verlden det bär! —
Må din vandring bli der
Solljus, lycklig och skär.
Men skall sorgen dig nå,
Må likt vårregn den gå.

1888.



Vinterskytte.



Vid det ostliga bryn
har det ljusnat i skyn,
Och den bleknar den stjernljusa vakt,
Och med morgonens väkt
Drar en isande fläkt
Öfver fält, öfver slumrande trakt.

Ännu skymningen rår
Uti skogar och snår,
Der en tyngande dimma drar fram.
Från den isande mist
Fryser rim på hvar qvist,
I hvar häng uppå grenar och stam.

Då på svigtande med
Öfver skarfrusen led,
Huru snabbt genom hulten det går,
Och med frasande ljud
I den snöiga skrud
Skär min skida sitt svinnande spår.

Öfver ödsliger mo
Ut på isslagen bro,
Som på blånande sjöar sig lagt,
Invid bråddjupens kant
Utför svindlande brant
Går min färd till den vildrika trakt.

Der i björkarnas topp
Slog af orrar en tropp,
Se — den tuppen så rund som en boll.
Bort mot granen der står
Får jag ställa mitt spår,
Honom osedd att hinna i håll.

Nu ett ljudeligt pang,
Som i skogen gaf klang,
Och i väskan med bytet som föll!
Så jag skidar på nytt
Efter skocken, som flytt,
Till de dungar, der åter den höll.

Men snart dagen står full,
Och sitt glänsande gull
Kastar sol uti skog och på teg.
Sluta skyttet är tid,
Och jag vänder min skid',
Och jag tager mot hemmet min väg.



Från Hönsgården.



Min kära »Higga»*, här jag går
Med förlof att om tuppar tala,
Jag hoppas dock du väl förstår
Det gäller dem, som kunna gala,
De andra känner nog jag till,
Ej orda dock om dem jag vill.

Väl tycks det att ett slägte, som
Man bara hönsförstånd har gifvit,
Ej mycket är att tala om —
Dock sämre ämnen man beskrifvit,
Och hvarför skulle ej en gång
Små höns och tuppar få sin sång?

* Förkortning af Hildegard.

Så misskändt som förståndet är
Hos detta fjäderprydda slägte,
Så sorgligt jordlif ha' de här
Allt från den stund, dem hönan kläckte.
Läs därför här i sammandrag
Dess pinolefnads långa dag.

Först — hvad logis har här man gett
De arma hönsen? Ladugården
Har fyra hörn och deraf ett
Med pinnar i, och se'n på gården
Få sjelfva uti tö och frost
De skaffa sig sin egen kost.

Men pretentioner men'skan har
På hönsen, jo det mån I veta,
De måste värpa alla da'r
Om de ock intet ha att äta.
Och måste värpa vintertid,
Då gäss och ankor ha sin frid.

Och under härlig sommarkdag,
 Då andra fria i naturen
 Få fröjdas uti fulla drag,
 Då stängas hönsen in i buren,
 Och der emellan skål och vägg
 De tvingas nu att kläcka ägg.

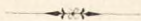
Och se'n — att fostra skaran opp —
 Den värna, värma, skaffa föda —
 Det tär på både själ och kropp. —
 Och ofta hönsmor i sin möda
 Bli'r gäckad af de ungas död,
 Hvem täljer då dess bittra nöd?

Bli'r sjelf hon sjuk, ej sändes då,
 Som för de andra högre djuren,
 En doktor att vid bädden stå
 Och der med knifven och mixturen
 Sitt bästa göra att hon må
Med konstens hjälp ur verlden gå.

Ja, sträfsamt uppå alla vis
 Är deras lif, sjelf få de vakta
 Att räf och hög ej som god pris
 Dem knipa bort, ty ringa akta
 De men'skor hönsens lif och lem,
 Få de blott ägg, rör intet dem.

Ej regel utan undantag —
 Man hönshus somligstäds kan finna,
 Men också värps der friska tag,
 Så fort som höns det kunna hinna.
 Ja rikligt gäldar pullan der,
 Hvad hon af husets kost förtär.

Till slut — hvad få de dock för tack?
 Jo — köksan skickas dit med korgen.
 Det blixtrar till! Och så ett knack!
 Så sluta mödorna och sorgen,
 Men se'n om korpus ej är fet,
 På döder mull så klandras det.



Vid sängdags.

Nu qvällens skuggor sitt mörker lagt
Utöfver gator och gränder,
Och mången tulting godnatt re'n sagt
Åt far och moder och fränder
Och somnat in utan hufvudbry
För dag, som snart skall i öster gry.

Nyss egna små i ditt trefna tjäll
Med runda armar dig famnat,
Det tystnat kring dig i vinterqväll,
Se'n hos John Blund de ha' hamnat,
Blott flingans prassel ditt öra når,
Då hon i svärmar mot rutan slår.

Der ute nordan i hejdlös dans
Nu bygger drifva vid drifva,
Men du, med rygg mot din kak'lugnskrans
Får qvar i värmen förblifva
Och smälta maten i lugn och frid
Och gå i säng, när dig synes tid.

Om då i qvällen det händer att
Du hör på dörren det knackar,
Så öppna — kanske en liten knatt
Der står i kylan och hackar,
Som, illa klädd, ifrån hem i nöd
Har sändts i kölden att skaffa bröd.

Släng blott ej skärfven till honom ut,
Den stackars blåfrusna lilla,
Om han förfryser invid din knut,
Så har du hjälpt honom illa.
Nej värm och följen, det mer förslår,
Och parfveln bättre din hjälp förstår.

Der ute nordan i yr har gått —
På rutan flingorna svärma. —
Tänk om den lilla med skärfven blott
Förutan fågnad och värma
Fått ensam pulsa i drifvan ut,
Din nattro säkert då varit slut.



Vårvisa.



Lärkorna drillar så härligt i sky,
Ärlor och starar på tegarna plocka,
Isen fått snufva och vägarna dy,
Svanor och vildgäss trumpeta och skrocka.
Vante och pels till bundtmakarn går,
Svalstjerten fram! ty nu är det vår!

Ömsom det regnar, och ömsom så blid
Vårsolen lättar på dyvåta slöjan,
Vårbäcken hoppar bland klipporna strid,
Intet i verlden förmår att fördröja'n,
Fram emot solblanka hafvet det går,
Sjungande, dansande — nu är det vår!

Kacklet i hönhuset tilltar allt mer,
 Finkar och trastar beställsamma hoppa,
 Talgoxen åter sitt vårläte ger,
 Hunden sig kniper en vårfödder loppa,
 Vårlöken, blåsippan, blommande står,
 Grodorna qväka — nu ha' vi vår!

Knopparna svälla på buskar och träd,
 Kalfvar och kossor de dansa i båsen,
 Ute på åkern sås vårliger säd,
 Snart får man sparris, då smörja vi kråsen.
 Fisken med stjerten i vattbrynet står,
 Leker i säfven — han vet det är vår.

Hissa upp läppen, se glad ut min vän,
 Öppna ditt hjerta för glädjen och våren,
 Gikten låt draga för den och för den,
 Sola ditt syne och torka bort tåren,
 Fröjd råde inne som ute den rår,
 Hipp och hurrej för den kommande vår!

Kom, o Vår!



om, kom åter, o vår,
Till vår nordliga värld
Med ditt ljus och ditt sprittande lif,
Du är väntad i skog,
Du är väntad på fjärd,
Kom! ditt språk uti backarna skrif.
Under blånande sky
Låt hvar blomma bli ny
Och hvar näbb i hvart snår
Om dig sjunga, o vår!

Alla pulsar nu slå
På förunderligt vis.
Ut på fälten blir grön hvarje lapp.
Uti buskar och träd
Blir en hisklig kurtis
Och det kuttras och kifvas i kapp,
Se'n i vårqväll så sval
Hörs i dunge och dal
Sång om kärlek och tro
Från hvart gungande bo.



Juletid på landet.

Snart ha vi före med bjellerklang
Och Jul och klappar med mera,
Då komma grötrimmen just i svang,
Ur skafferit promenera
Får hvarje godbit man sparad på,
Ty under Jul får ej knussel rå.

Re'n byk och slagten man undanfått,
Den mörka julbrygd man öser
Uti sitt jäskar, nu är der brådt,
Ty invid spiseln der pöser
Den fina deg, som skall former få
Af grisar, tuppar och tomtar små.

Och bullar, kusar och kakor gå
Utur de väldiga trågen,
Och julebockar med guldhorn på
Och Amor sedan med bågen
Och saffransflätor med russin i
Och surbrödslimpor i stort parti.

Så går det undan med fej och stök,
Och bleck- och träkärl och koppar
Mot ögat blänka i hvarje kök,
När der man julqvällen doppar,
Och se'n från bordet med skratt och glam
Ur ölfyld stänka ta's mången dram.

Så svängs kring granen det hurtigt om,
Tills fisk på julbordet ryker,
Fat efter fat, som från köket kom,
I ungdomsmagarna stryker,
All flit med gröten der göres nu,
Det gäller bönan att hitta ju.

Nu klappar brytas och lustigt rim
Af verser, hemgjorda alla,
Hvad glädjen växer, hvad stoj och stim,
Hvad gälla skrattsalfvor skalla!
Så munterheten i laget rår,
Ännu då ottskjuts för dörren står.



Vid qvällsbrasan.



Nu dagens äflan har nått sitt slut,
Den skymmer, vintriga qvällen,
Då är det skönt slippa traska ut
Och i dess ställe vid hällen
I brasans fladdrande varma sken
Få hvila ut sina trötta ben.

För några timmar i glömskans vrå
Man livvets oro då skjuter,
Af Surturs söner, de röda små,
Hur obeskrifligt man njuter!
Men flamman slocknar i brand så röd,
Och luftslott byggas i falnad glöd.

På tusen bilder, som skimra der,
Som blekna, tändas och glimma,
Vi sitta, jag och mitt hjertas kär,
Och blicka timma för timma,
Och söka framtidens fjerran dag
I glöden teckna med ljusa drag.

Så i vår tanke vi bygga då
Ett hem långt borta på landet
Bland skog och ängar vid bölja blå,
Jag tror vid saltsjön jag fann det,
Bland björk och ekar helt visst det låg
När jag det sist uti brasan såg.

Men brasan glöder, den glöder slut,
Det svalnar, mörknar i härden,
Och ljusa bilderna plånas ut
Af verkligheten i verlden,
Som nu oss möter och visar på
Hur boet ramlat vid bölja blå.

Vid grafven.

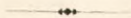
Ditt lifsljus, broder, brunnit slut.
På jord, som nu dig gömmer,
Slår år från år frisk grönska ut,
Ej vårlig blom dig glömmet.
Af slägt och vänners varma hand
De strös nu dit ibland.

När se'n ur tiden de ha gått,
Som gå med blom till vården,
Då äfven de en plats ha fått
Här ut på kyrkogården,
Ej mer du blom på kullen får,
Grön blir den dock hvar vår.

Och längre fram i tiden se'n
Med jorden jernad blifver
Din kulle och den resta sten,
Ditt hvilorum angifver,
Till grus af tidens starka tand
Den gnages efter hand.

Så allt af jord förmultnar fort,
Men hvarje lifvets handling
Af godt och ädelt som du gjort,
Den eger ej förvandling,
Den i din lefnads häfd skall stå,
Hur tiderna än gå.

Så kan du, trashank, som här går,
Dig ock en runa rista,
Då af dig, mäktige, hvart spår
Försvinner med din kista,
Ty börd och guld ej mägtar att
Dig dra ur glömskans natt.



Vid sjukbädden.



Vid dämpad nattlampas svaga sken
För sömnlös sjukling hvar timma
Så långsamt skrider till glömska hän.
På dagens gryende strimma
Den matta blicken så träget väntar
I fönstrets smyg, der gardinen gläntar.

Hur snabb är pulsen och feberns brand,
Sitt fäste plågan ej lemnar,
Och ofta beder en nödsträckt hand
Om dryck för tungan, som remnar
Af torka sönder från heta flägten
Utaf den flämtande andedrägten.

Med egna krafter der mägtas ej
 Att ens på bädden sig vända,
 Och talförmågan grymt säger nej,
 Då bäst den kräfves kanhända,
 Så mången lindrande hjälp han mister,
 Då ord den arme för hjälpen brister.

Men du, som vakar vid bädden der,
 Förstår du ordlösa frågan?
 Om dag snart randas? hvad tiden är?
 Hvad hjälp du har emot plågan?
 Om bättring väntas — hvad doktorn säger —
 Om ännu hopp man på lifvet eger?

Om ej du dagning, ej hjälp kan se,
 På räddning hoppet är föga,
 Du skall dock lugnt mot den sjuka le,
 Ej tår får skymma ditt öga!
 Och ser du slockna den svaga gnista,
 Stör då ej friden uti det sista.



På kyrkogården.



Här ute öfver dödens gårdar
Re'n snön har svept sin hvita fäll,
Och på de tusen minnesvårdar
Ser vinterhimplens klara pell.
Allt hvilar uti stilla frid
Så lugnt som vore icke tid.

Ej vindflägt ens i vinterqvällen
Här grafvens djupa tystnad stör,
Tungt sofves i de mörka tjällen,
Der nu förmultnelsen utför
Sitt säkra värf att bit för bit
Ge jord igen, hvad död fört hit.

Du vandrare på kyrkogården,
Hvars spår här står i nyfäld snö,
Hvem eger du der under vården,
En mor, en vän, en bleknad mö?
Sök dem ej här. I dödens hem
Blott stoftet gömmes utaf dem.

Och om din tår, din bön än blefve
Så varm, att snön smält bort deraf,
Och om med egen hand du refve
I grunden upp den frusna graf,
Hvad vann du med ditt varma ord,
Ditt gräfningsverk — en hand full jord.

Och jord ej mägtar binda anden,
Hvarvid din själ växt samman här,
Den svunnit för allskördarhanden
Och dväljs nu ej hos stoftet der,
Den lefver dock, men hur och hvar,
Derpå ej dödlig än fått svar.

Till lifvets afton vägen leder
Dig fram en gång, och för din syn
Sig dödens mörka skugga breder,
Men bakom den, hur klar blir skyn!
Och allt hvad dunkelt synts dig här,
I bättre ljus förklaras der.



I ensamhet.

Hans arbetsdag är slutad längesedan
Och hvilans tid så långt sig sträckt,
Att nattens skuggor börjat blekas redan
För dag, som uti öster bräckt,
Dock ingen ro han än har njutit,
Till slummer ej ens ögat slutit.

Hvad gör han än — i denna sena timma?
I minnena han glömt sig kvar,
Ett ler så ljust som vårlig morgonstrimma,
Ett annat hjertat sammandrar,
Som hejdlöst då derinom hoppar,
Dervid på bord så varmt det droppar.

Då förr som nu han der vid bordet dröjde
Med träget värf på natten än,
Så kom ibland en ljus gestalt och böjde
Sig ned mot axeln af sin vän,
Den vännen än han ofta väntar,
Och tankfull hennes namn han prentar.

Hur rastlöst i de tomma rum han söker,
Der minsta vrå har minnen gömt,
Och hvarje sak hans minnens börda öker.
Vid hvarje plats, der förr de drömt
Sin korta lyckas varma saga,
Der kan han nätter genomklaga.

Der hennes noter och de vackra sånger,
Med hvilka efter slutad id
Hon honom gladt så många gånger
Och skänkt hans bittra sinne frid,
Och pianinot — tyst och lyktadt,
Se'n bort ur hemmet lärkan flyktat.

Och sista drägten, som hans älskling burit,
Den hänger nu tillsammans der
Med den hon bar, då hon sin trohet svurit
För lifvet åt sitt hjertas kär.
Här ofta under ord så veka
Han dröjt att tomma plaggen smeka.

Och dessa minnen jemte tusen andra
Han qvar utaf sin älskling har,
I ensamhet för själens öga vandra
De fram på nytt en efter hvar,
Och så han glömt — hos forna tider —
Sin hvila bort — fast natten lider.



Till en sörjande Moder

vid hennes barns graf.



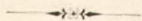
Vyss, vyss, de slumrande små
Nu sofva den eviga friden,
De somnat tillsammans, de älskande två,
Och sömnen ej störes af tiden.
Nu sjunger vind deras vaggsång uti
Den lummiga björk, då han susar förbi.

Vyss, vyss, de slumrande små,
Hur fridfullt de somnade båda,
Långt ljusare verldar de redan fått nå
Och ned ifrån dem de nu skåda.
För stoft sjunger vind sin vaggsång uti
Den lummiga björk, då han susar förbi.

Vyss, vyss, de slumrande små
 Nu glädjas i hemmet der ofvan,
 Som lån af Allfader du skulle dem få,
 Han återtog lånet, ej gåfvan.
 Så sjunger vind, om du lyssnar, uti
 Den lummiga björk, då han susar förbi.

Vyss, vyss, de slumrande små,
 En gång skall du ega dem åter,
 När sjelf du de ljusare verldar fått nå,
 Der jordiska ögat ej gråter,
 Då vinden din vaggsång sjunger uti
 Den lummiga björk, då han susar förbi.

Vyss, vyss, de hvilande små
 Nu slumrat till eviga friden,
 De sofva så lugnt och så fridfullt, de två,
 Den sömn, som ej störes af tiden.
 Vid vård sjunger vind sin vaggsång uti
 Den lummiga björk, då han susar förbi.



Neckens väfnad.

På ett klädningstyg till lilla frun.



I gamla sägner man ofta spörjer,
Hur Necken suckar vid fager strand,
Men ingen känner dock, hvem han sörjer,
Fast våg det hviskar på perlesand.
Den hemlighet, han i djupet täljer,
Ej liten strandvåg åt någon säljer.

I folktron säges man känner sorgen:
Att fager dotter, den han höll kär,
Med list blef röfvad ur kungaborgen
Och derfor djupet i svart sig klär,
Och derfor hör man i sommarnatten
Hans klagosång öfver land och vatten.

Se'n säger sagan, att om man följer
De milda ljuden till vassklädd strand,
Och du får se, hvar sig Necken döljer,
Han vänligt bjuder den gäst sin hand.
Af trollmakt gripen man vill då följa
Till slott, som glimma i djupets bölja.

Men den, som följde till djupets salar,
Som Neckens trollkraft ej öfvervann,
Fick aldrig återse hemmets dalar,
För evig tid han i djupet svann.
Så lär det gått mången sven och tärna,
Som följde tonerna allt för gerna.

Men kan, fast tjusad af milda ljuden,
Från djupets kungssal så underskön,
Man motstå handen, af Necken bjuden,
Han då lär gifva en dyrbar lön,
Ibland ett smycke, ibland en väf,
Af ljusalf spunnen i strandens säf.

Jag ofta lyssnat i sommarnatten,
Men sången jag invid stranden hört,
Den kom från vågsqualpets klara vatten,
Af vind mot strandbäddens hållar fördt,
Men Neckens väfnad så skir som dimma
På slumrad bölja sågs sakta simma.

Jag sökt att fånga en flik af väfven,
Men menskohand den ej röra kan,
Som Zefyrs fläftar den svann i säfven,
Och tom min öppnade hand jag fann.
Då jag ej fånga kan Neckens slöja
Får du med dödliges verk dig nöja.

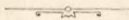


En födelsedagsbok.

Till liten fru.



Min vän, du bör aldrig förglömma
En namns- eller födelsedag,
Ty mången det tar på det ömma
En glömska af liknande slag;
Jag därför det rådet vill gifva,
Bed vännerna dina att här
I boken sig sjelfva inskrifva,
Tänk sedan hvad ringa besvär
Du får att din glömska kurera,
Då boken du har att studera.



Liten lysmask.

En nattlampa.

En liten lysmask ber,
Att nu, då vinter stundar,
Du honom husrum ger.
Han vakar, då du blundar.



Från småfågglarna.

Med en bordborste jemte bricka.



Små fåglar vi sitta vid fönstret och vakta,
Vi knacka på rutan och qvittra som så:
Ack käraste fru, små smulorna akta,
De duga för oss nu då vintern är grå,
Vi frysa och lida en jemmerlig nöd,
Då kunna ju smulorna ock blifva bröd.



Till liten fru.

Med några sångnoter.



Grubbla, sörj ej, der du sitter
I ditt soffhörn, liten fru,
Slå bort sorgen med ett qvitter,
Du kan sjunga ju.
Blir dig ensamheten tung,
Sjung, min lärka, sjung!

Att i trägna värf han sträfvar,
Maken din, det vet du nog,
Ofta ock med trötta näfvar
Sent han hemåt drog.
Ljusa stråle i hans hem,
Gladt din sång då stäm!

Låt du glädjens solsken stråla,
Tröttad make kärlek gif!
Hemmets tomte skall då måla
Ljust ett perspektiv,
Hvaraf fröjd du sedan har
Uppå gamla dar.

Kanske att när ensam sitter
En gång i ditt soffhörn du,
Jag är borta, och ditt qvitter
Klinga kan ej nu.
Då är godt, om än du har
Ljusa minnen kvar.



En bordduk åt lilla frun.



För bord med blanker skifva
Ett skyddsvärn vill jag blifva,
Och bord med stora fel
Jag dölja skall så väl.



Vestalampan.

Julklapp till lilla frun.




å blott dess sken få falla på
Ett gladt och fridfullt äne,
Låt sorgen såsom mörker gå,
När som du tänder henne,
Och glada minnen blott sig fästa
Vid skenet från din »Vesta».



Drömmen.

J. Kronbergs tafla.

ången tystnat, mandolinen
Ljuder icke mer,
Blomsterdoft ifrån jasminen
Sänkt den fagra ner
I Morfei famn och der
Hvilar hon så hvit och skär.

Sången tystnat. Amorinen
Står der skälmsk och ler,
Lyfter uppå drömgardinen,
Slutet öga ser
Taflor i det blå,
Som den skalken visar på.

Till frun.

Med ett thekök.



Vinter rår. Derute knarrar
Drifvan under fot och med,
Uti husets bjelk och sparrar
Knäpper kylan med besked.

Skymning lagt sig, ljusen glimma
Re'n uti ditt varma tjäll,
Uti köket folket stimma,
De som du ha brådt i qväll.

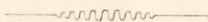
Nu der ute bjellror klinga,
Hästar frusta, skratt och kif,
Dörrarna på gafvel springa
Och dig helsar ungdomslif.

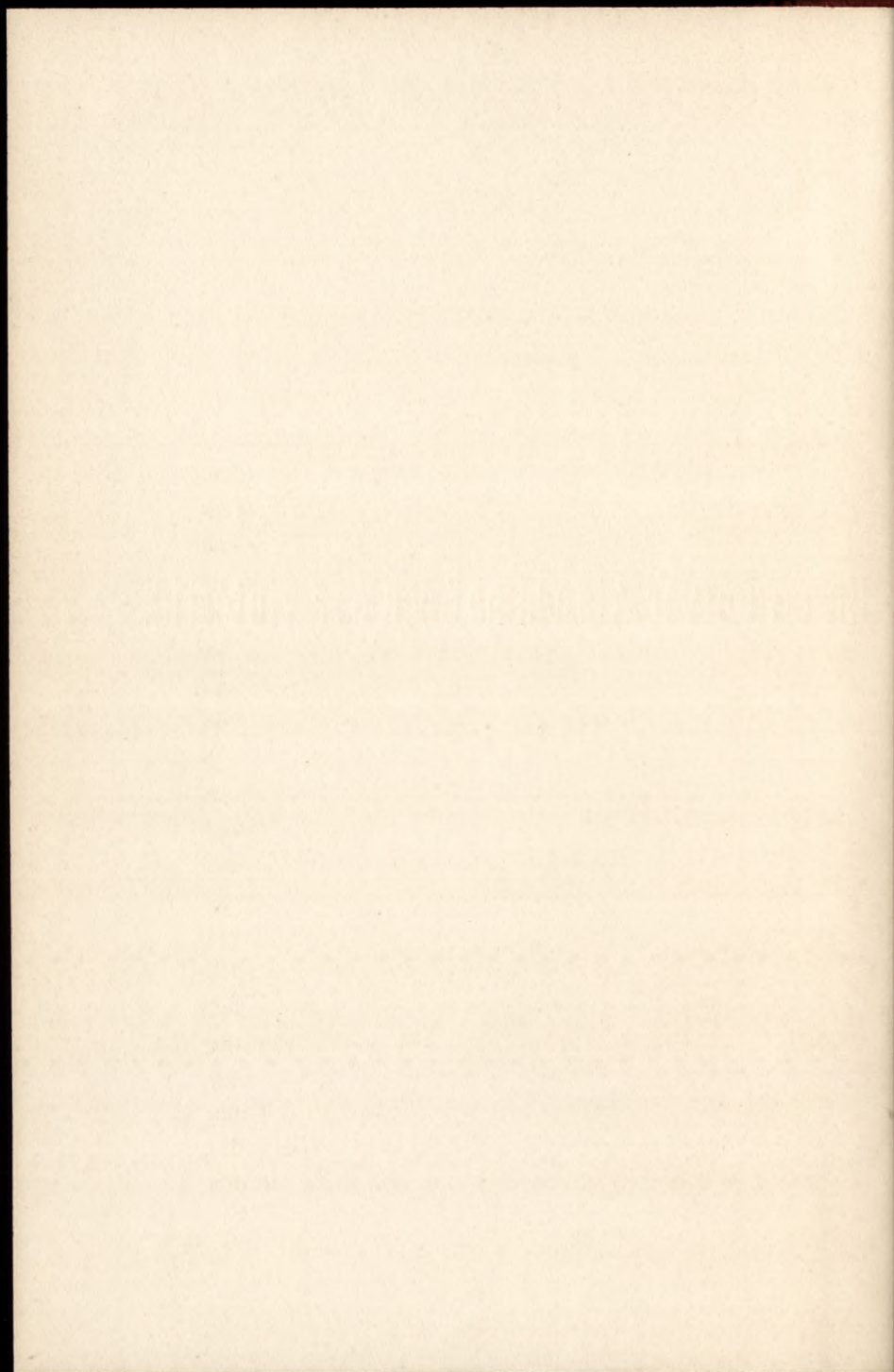
I tambur'n, der brasan sprakar,
Under glam det pelsas af,
Ifrån plaggen snön man skakar,
Som yrt upp i hurtigt traf.

Under tiden täljes färden
Stojande af en och hvar.
Kört ikull på skog och gården
Alltid någon spjufver har.

Se'n, när allt är klart, du bjuder
Dina vänner stiga på
Och från mig, som står och sjuder,
Sjungs dem varmt välkommen då!

En färd öfver Ålands haf och öar vintertid.





Den 10 December 1876 ingick bitande kall. Isblommor hade i den kulna morgonstunden — då kylan som skarpast knäpper till — i underbara, fina former väft sitt trolska virrvarr öfver nästan hela mitt lilla vindskammarfönster. Sparfvarne — de snylt-gästerna — hvilka tagit sig den vanan att hvarje morgon göra mig en visit för innäbbande af krossade brödkanter, skorpsmulor och annat dylikt krefs, sågo äfven mer än vanligt ruggiga och frusna ut, der de likt smutsiga bomullstottar sutto — pockande — i den hvita snön.

För några dagar sedan hade jag — ej utan mummel, grin, gnat och gnäll från »Långa Jonas'» sida — fått min julpermission. Alla tankar på folkskolans qvafva gymnastik- och läsesalar voro sålunda hyfvade öfver bord, och blott glädjen öfver att åter känna mig fri — fri som hafvets våg, himlens fåglar och vind, spratt i hvarje fiber af mitt lefnadsfriska jag. Ja — jag var nu fri för att samma dags afton anträda en resa till fjerran österland — Finland. Och färden dit gick denna tid på året öfver Grisslehamn, Ålands haf, öar och fjärdar. Och der — på andra sidan hafvet — långt bort om öar och skär, vid den

vackra Björkbodasjöns isbundna strand, der vinter som här nu klädt skog och mark, fält och äng i sin härliga hvita skrud, der fans min hjertevän och dit drogs tanke, håg och sinn, och dit bar färden.

Redan tidigt hade jag varit på benen och i full fart med instufvande af min packning, bestående af — utom det nödvändiga i klädväg, förstärkt med en god pels, till låns af min käre broder, några enkla klappar till jul — skridskor, pjexor, jagtknif och bössa, ett längre, starkt, smidigt snöre, ispik och min gamla kälke, med hvilken jag ej kamperat sedan barndomsdagar. Härtill lägges mitt egna jag, väl ombonadt af kär moder, och som mitt närmaste stöd under resan: en lättare reskassa — frukten af en hösts flitigt ekonomiserande, jemte en obetydlig »vigg» för utjemnande af tvåhundralet, hvilka kontanta tillgångar nu i skinnfodral värmdes sig invid min klappande barm.

Diligensplats till Grisslehamn var löst i Kongl. postverket och på utsatt tid — kl. 9 e. m. — befann jag mig jemte alla mina filoker vid afgångsstationen. Men — »intet fjesk i kronans tjänst», på några timmars väntan räknas ej så noga, och väntpenningar slipper man betala, när posten sinkar, hvarför då mucka? I alla fall hjälper ej resonnera. Tiden fördrefs med uppstegande af postverkets gård — alla fyra sidorna — åtskilliga gånger samt en flyktig presentation för min blifvande reskamrat till Norrtelje. En glad, fro-

dig, något rörd ångbåtsstyrman — om mitt minne ej sviker — med det vidt kända familjenamnet Petersson. Hans trolofvade — en dam, som nog haft sin vår och försommar med frisk blomstring, ehuru den tiden fallit i de dagar, då den lille, glade »Petter» gick i kolt — älskade sin jovialiske styrman med en kärleksglödande hängifvenhet; säregen, men berömvärd för hennes ålder, som öfvertygade mig om, att hon egde de ljusaste förhoppningar på, att han en gång skulle lotsa den maskstungna, gamla galeasen in i äktenskapets säkra hamn. Från hans högra arm, vid hvilken hon hängt sig fast likt en diger matkorg, såg hon honom också — som mig tycktes, ty säker är man aldrig, hvart korsögd folk slänga sina irrande anglosachsiska blickar, då de fixera oss på jordytan placerade medmänniskor — med innerlig värme in i hans talgiga, något rödsprängda ögon. Huru månget varmt, innerligt halsande — hur mången afskedets heta, bittert salta tår hoppade ej utför de dallrande, feta, röda kinderna å båda sidor. Och om någon gång känslösvallets ångtryck sjönk under $+ 36^{\circ}$ Celsius, göts ny olja på glöden genom djup tvemänning ur en väldig kantin, som tidt och ofta drogs ur matronans vida ficka.

»Allt klart, passagerare, stig in!» ljöd det. Jag satt der redan, kamraten — »kom, såg och segrade», d. v. s. steg upp, satte sig — och dermed inkilades jag i mitt hörn. Han var — mångdubbla mina in-

komster — af vida gröfre nummer än jag tänkt och postverket beräknat för diligenspassagerare. Derpå en stadig öfverhalning åt höger, der den viktiga fäst-mön i afskedsögonblicket beträddt fotsteget för att ännu en gång trycka en klangfull afskedsslåter på sin Petters svällande läppar. Ofrivilligt kom jag att tänka på, huru lille »Petter» i detta afskedets ögonblick skulle känna sig — bläckfisken med sina intensivaste sugvårtor kan bestämdt ej mera innerligt sluta sitt rof.

Klatsch! — och vår gulmålade orrkoja, åtföljd af några extra slädar för att fortskaffa den stora posten, slängde ut genom postverkets port, halkade knakande fram genom de upplysta gatorna ut genom Roslagstull.

Det mörknade mer och mer, ju längre ut på landsvägen vi hunno. Den vinterklädda målardrottningen med dess böljande vinterlif var försvunnen. Återskenet från dess många lyktor och ljus flammade ännu i en svag ljusstrimma högt upp på det mörka himlahalvfvet.

»Tankspridd som en fadder på barnsöl» satt jag tyst i mitt hörn, då plötsligt min kamrat räckte mig en väldig familjeplunta med de orden: »Herre, en sista afskedsknäpp för gamla, bussiga Stockholm.» — Tac-kar, inte nu. — »Å strunt!» — Och dermed tog han sig sjelf en djupare svälj. — »Gör nu godt besked

som jag, att vi få squalprum i byttan; jag har nog en annan sexlödigg punschplunta i kölvattnet, om kylan skulle sätta åt oss.» Jag drack och tackade. Hörde sedan, huru han ytterligare tog sig några städiga tankställare. Efter punschen bjöds enträget på buss. Jag betackade mig energiskt. Sjelf högg han en bastant bit, valkade och stufvade in den på tillbörlig plats, hvarefter oss emellan följde ett mera förtroligt samtal. Först förevisades mig — eller rättare fick jag känna på — en sexpipig, laddad revolver. Ej heller jag var försvarslös, och lofvade, om han befarade poströfveri, å min sida hjälpa till med så varmt mottagande som möjligt. Hans språklåda, en gång öppnad, tog fart som en squaltaqvarn i vår flod. Så raskt var hans munläder, att innan vi hunnit Stocksundsbro, låg hela hans förflutna — från tandsprickningen hela skalan uppför till dato, med alla mer remarkabla tilldragelser — i öppen dag för mig. Slägten — *dess* öden och äfventyr och i samma vefva — fästmöns hela lefnadssaga. Hvad den senare beträffar, hade hon varit akterstäderska, var restauratris på en kustbåt, der utsigt fans, att »besättning, skäribönder, sjäare, pack och alla andra 'fördäckspassagerare'» flitigt skulle bidraga till förökande af de 5000 kronor, hon i säker bank hade på 5 procents ränta. »Lägg dertill: fullständig garderob, möbler, husgeråd, en liten kåk på söder och en kulting vid sidan, så vågar jag, herre, slik fästmö är ej att för-

akta, ej heller ta's hon på hyllan alla dar!» afslöt min godmodige kamrat.

Är hon enka?

»Ni menar för pysen hon har?»

Ja!

»Nej, men han är son till kapten på båten, och det var ett godt papper för henne på restaurationsplatsens beständighet.»

Beskrifningen på vänner, bekanta och bekantas bekanta följde härpå som blandad kompott med fria fantasier. Antingen det nu var mina enstaka svar, alla tvemänningar och afskedsknäppar eller orrkojans giringar, det vet jag ej. Allt nog: han domnade slutligen af som en fåfluga i bomolja. Han sof — och drog derunder med största allvar de gröfsta timmerstockar jag kunnat tänka mig i höga norden. Från de mera dämpade, klirrande nasalljuden rullade han ned i djupaste brösttoner, som frambringats af någon virtuos på snarkbasun jag hittills hört. Ett snörflande ljud från kuskbocken förkunnade postiljonens djupt andäktiga betraktelser öfver tjenstens ansträngande vakor, mödor och besvär.

Timme efter timme åhörde jag duetten, försjönk slutligen sjelf i halfslummer, hvilken dock vid alla hållplatser och gästgifvaregårdar afbröts, der hästar rastades eller ombyttes, i hvilket senare fall väntan blef lång nog. Härunder kröp jag fram ur mitt hörn för att ute i det fria sträcka på och motionera mina

trumpinnar. Så drog natten hän, och morgon föll på. En svag ljusning i öster visade sig, och vid nästa håll bjöds kaffe i väldiga muggar. »Finnes mjölk?» sporde jag. »Öl?» instämde kamraten, som nyss vaknat, gäspat, sträckt sig och omlagt bussen. — »Om inte herrarna vill ha kaffegök, fins intet annat att få.» »Nåja, hit med göken då!» Klunk — klunk. — Fy tusan! Knallkaffe med finkel. En tom mage har dock sin egen vilja och låter ej gerna resonnera med sig. Snart nog låg därför kaffegöken i mitt inre med tydliga ansatser till galande. Lugnade sig dock och öfvergick till en — i början mild, sedermera intensiv — syrakusa eller ännu tydligare magsyra, som troget höll mig sällskap, tills den med riktig mat nedtystades i Norrtelje, dit vi anlände klockan 12 på middagen.

Hungriga som hajar smeto vi båda in i källarsalen. Kastade oss — som »bylingar» öfver en ensam fredlig vandrare — på det arma smörgåsbordet. Ost, smör, bröd, sill och potatis, allt strök med i en förvånande fart. Slutligen satte några elastiska och senfulla biffar — troligen för sega att servera hemfolk — en mera sansad fart på våra käkar. Huru seniga de än voro, gingo de dock samma förgängelsens väg som de öfriga matbitarne. Nöjd och belåten liqviderade jag och drog så ut på ströftåg genom stadens gator och gränder.

Temligen på »styrn» återfann jag — strax före

afresan — min kamrat i källarsalen, der han i sällskap med en stallbroder med duktigt utstående, runda, karmosinfärgade kinder, ur hvilkas bakre rundning öronen stucko ut som klockstycken ur en spänd säckpipa. Svulstiga, blåaktiga läppar, potatisnäsa i samma färgton, väl skaftade, vattensjuka ögon, för öfrigt hela hans korpus väl omsluten af ett stadigt isterfodral.

»Der är min reskamrat», ljöd styrmannens något hesa röst. »Adjö, herre! Nu får ni slingra sologök i skinnåket. Tag ett glas och tack för godt sällskap hit.» — Tackar, lycka på färden till Furusund! — han skulle nämligen dit ut till anförvandter. »Tackar! God jul hos Åländingarne, för der fryser Ni nog in.» — Dålig spådom, men — »käringsmöte och uggle-skrän skrämmer endast feg och klen». Farväl!

Klockan 2,15 slängde åter diligensen genom småstadens trånga gränder ut på väg till Grisslehamn. Ensam som jag blifvit, fick jag godt svängrum, ordnade också så bekvämt för mig som möjligt och försjönk i en behaglig middagsslummer. Kort innan vi hunno Svänberga gästgifvaregård, brast ena frammeden. Här blef nu ett funderande och resonnerande. Postiljonen, stel och orörlig i sitt breda, styfva pistolbälte, svor och kommenderade den något fumlige körsvennen. Slutet blef, att vi alla tre — sedan pistolbältet afknäppts — efter mycket lyftande, bultande, skrufvande, spikande och pustande, fingo

skadan hjälpligt botad. Så in i buren igen, slängande hit och dit, backe upp och ned, allt under ett betänkligt knakande i den bräckta meden.

Grisslehamn nåddes i tiosvepen på qvällen. Ut ur råttfällan och ned med bagaget på ångbåten »Postiljon»! Så upp till gästgifveriet. Här inmundigades smörgås med ostkanter samt gröt och mjölk. Så till kojs mellan våta lakan. Allt gick som en dans.

Tidigt följande morgon vaknade jag. Svetteg, dåsig och olustig efter nattens inpackning. Ute var det kallt — 9° med svag ostlig bris och himlen mulen.

Den ångande kaffegöken med långskorpor, smör, ost och bröd stod snart rykande på bordet i den dagliga gäststugan. Allt instufvades flinkt, och så ned till ångbåten, der för-, akter och mellandäck voro fullpackade med sjömansskuffar och deras respektive egare — hemresande finska och åländska besättningar, hvilkas fartyg gått i vinterquarter uti svenska hamnar. Fyratio à femtio sjöbussar med sina munbussar och pipsnuggor åstadkommo ett fritt, rörligt lif om bord. Här åts, söps och skrålades. Der spelades tolfva öfver en skuff, andra hvisslade, sjöngo och dansade. En satt i ett hörn och drog på »piglock», kring honom hade samlat sig ett tjugotal musikälskare, hvilka samtidigt gnolade ord till melodien, som hest vibrerande ljöd från instrumentets mes-singstungor. »Loss akter, sakta framåt — — full

fart», ljödo kommandoorden, och så sköto vi ut ur hamnen.

Snart voro vi ute på Ålandshaf, der sjön gick krapp och hög, brytande sig för-öfver, der kölden så småningom i pittoreska former med is garnerade ångarens bog och fördäck.

Klockan half 2 e. m. lupo vi in i Eckerö. Landstigning, passvisering och tullsnokeri. Efter att lagligen blifvit pungslagen, fick jag som ofarlig och stadd på lofliga vägar fortsätta resan. På förhand hade jag tingat mig en kärra på s. k. trälinialer — d. v. s. sitsen, så länge den är tom, höjd på fjedrande träspjelor öfver korgen — men annars osäkert halkande af och an, slående mot korgen, som direkt är fäst vid hjulaxeln. Sålunda får man då och då en god klapp i kataplunken, synnerligast vid fard på ojemn väg.

»Bättre förklok än eftertänksam», var min första tanke, då jag bakom mig såg, huru nästan formligt slagsmål uppstod om de få skjutsar, som platsen ännu egde. Postsäckarna lågo der ännu kvar på bryggan. De hade varit för många att frakta på den enda skjuts, som varit nedsänd att hemta dem. »Postroten» — fortskaffarne af posten — måste sålunda bus bas i kringliggande byar uppådas.

Vid Marby blef min kälke första gången till nytta. Sundet skulle passeras delvis till fots — och då lades packningen på kälken — och resten gick

i båt, stakad fram genom isrännan med åror och bångar.

Frebbenby. Ny skjuts. Under väntan på häst gick jag in i hållstugan. Der sysslade vid den öppna spiseln en äldre madam, och på väggbänken vid fönstret gret bitterligen en 7 års parfvel. — »Hvad fattas dig, lille pys?» sporde jag och slog mig ned invid honom. — Auå, aj-auå — — aj — aj — — aj i långa banor var hans jemrande svar. Gumman vid spiseln höll inne med sitt förehafvande — kloade med ett stadigt grepp sitt lukthorn, fräste klart, slängde med näsduken åt ett hörn, fnpolerade med förklädssnibben samt genmälde: »Han bara kinkar säj för tandpina, å nu vill han int' skjutsa herrn, för han våjar säj att di blir värre i kylan.» Kom hit min gosse, får jag se på dina tänder. Der fans en illa anfrätt tand. — Pennknifven ur fickan och gapet upp på pysen. Bort med mat och andra skämnda delar. Så in med en stadig bomullstapp, dränkt i stark kamfersprit. (Bland de få medikamenter jag medfört i händelse af behof ingick äfven kamfer i löst form). En half minuts gallhojande, så ett halfklart leende bakom de stora tårarne, och pysen var kry. Nu kom gumman fram med ett drygt upplag af gamla krämpor, hvilka skulle vara bra, om »di ville ge mekamenter för.» Så 3—4 andra med sina åkommor, för hvilka jag måste råda bot. Att bedyra och svära på att jag ej var någon doktor, hjälpte ej. Ty »Frans i Eckerö, som körde

doktorn hit, är som lite läskunnig på skrifvet å si han hade lagt ett bref på postlådan som va' till doktors fru.» Min mor i Stockholm. ja! »Å nej, det vet en väl, men doktorn vill inte bli rådfrågad och besvärad utå oss fattigt folk på sin resa.» Då inga försäkringar hjälpte — tänkte jag: kör för doktor då! Och dermed bar det i väg, sedan jag till höger och venster rådt och qvaxat med diverse huskurer.

Vid Emkarby högg en omtänksam åländig min nya skinnmössa, godhetsfullt kvarlemnande sin gamla, luggslitna, invändigt något flottiga pirka. Jag var naturligtvis arg, svor och förde ett väsen som en spyfluga i ett bottenstjelpt spetsglas. Gästgifvaren lofvade sända efter karlen, ville jag blott vänta en dag eller så, men ansvara för mössans återfäende kunde han ej, ty nyss förut hade spjufvern yttrat sitt hjertas innerligaste önskan vara att förmånligt bortbyta eller sälja sin gamla lufva. Det fans ingen annan råd än att hålla god min i elakt spel, svälja förtreten och åter gifva sig af öfver snötäckt led, sedan kampen hade framkommit. I skumrasket nåddes Haraldsby. Ny hvilad fåle för slädan, och åter sköts skarp, frisk fart på den knarrande hvita drifvan. Kastelholms vackra slottsruin och framför den ett fult kronomagasin, vittnande om ett sällspordt utpräglat skönhetsinne och smak hos höga vederbörande. Qvällen började mer och mer kasta sina långa, mörka skuggor i och från fur- och granskogarne öfver de

hvita fälten. Här och der från kojorna på slätt och i skog glimmade redan ett och annat ljussken. Molnen på himlen hade skingrat sig mer och mer, och i den mörka höjden mellan dem tändes stjerna efter stjerna, och snart brunno öfver oss från fullt klar himmel de gnistrande tusende stjernor, som vinternattens himmel bjuder oss i nord. Nattkylan lade sig skarp öfver nejden, och jag drog tätare omkring mig pelsen. Vinden, svag, stod på nord.

Klockan 9,30 stannade jag vid Finnby — en liten gård till venster om vägen. Stampande rörlighet och värme i mina stelnade kalla ben och fötter, steg jag på i dagligstugan, der en riseld sprakande spred sitt flammande varma sken öfver det hemtrefliga stora rummet.

»Guds fred, godt folk! Fås här nattherberge och mat för en resande, är jag hågad stanna.»

Från det midt på golfvet stående bordet reste sig gårdafar.

»Nöjs herrn med landtmannakost och bädd i mitt rum, så välkommen!» — Jag tackade, slog mig ned vid det stora bordet, sade, hvarifrån jag kom, beskref resan m. m. och tog derunder det stora rummet i skärskådande. Ena kortväggen hade ett stort, mångrutadt fönster, under detta en fast väggbänk med liggplatser i, vid den motsatta väggen stod ett djupt väggfast skåp (skaffriet) och en huggkubbe med sin handyxa. En tvåmanssäng, den stora, öppna spiseln

och en försvarlig rishög upptogo ena långväggen, i den andra var dörren och på sidan af den en vattså med skopa (husets karafin och glas) samt några trästolar. Midt på golvet det stora bordet. I taket hängde det tjocka, torkade hårda brödet på långa spett samt ett och annat klädesplagg.

Vid mitt inträde voro alla i full verksamhet. Far lagade en trasig sele, drängen slöjdade på en bastant skogskälke, liten pys spämtade pertor, döttrarna spunno och kardade. Mor sjelf stod vid spiseln, rörande i en ansenligt stor trefotad gryta, der potatisgröten, trögt puttrande, vände sig, mosig och tjock. Potatisgröten, eller som den på finska heter peruna puuroa, kan vara en njutbar föda, men om den, som det ofta händer i fattigare hem, kokas af allt skrafvel och afskrap från tallrikar och fat tillsammans med sönderstött potatis, då är lukten nog för att hejda aptiten. I Finland och på Åland är det en ganska vanlig föda på landsbygden.

Qvällsvarden var inne och med den den omskrifna gröten. Jag vågade ej försöka den. Med min mage, skrumpen och hopfallen som en tomsäck, kröp jag till hvila den qvällen — ty med den tidiga klena frukosten i Grisslehamn, ingen middag, och ett glas mjölk sängdags kunde väl knappt någon varit belåten, huru liten i maten han eljest är. Nöjd gick jag dock till sängs, njöt af att få sticka fötterna ned under de hvita, torra lakanen med söndagsfällan öfver, i fars-

rummet. Snart dog knotet från min tomma mage bort, mina ögon föllo samman, sömn och dröm slöt mig snart i lena armar. Den gångna — och återstående delen af resan, kära mor och hemmet jag lemnat, vännen, som väntade i öster — om allt och alla drömde jag och i ljusa, lifligt skiftande färger kommo och förtonade bilderna i min i sömnen omedvetet arbetande hjerna. Värmen i rummet och under söndagsfällan steg och sömnen blef så småningom allt oroligare. Halfvaken vred jag mig af och an på bädden. Slutligen vaknade jag. En stickande känsla på olika punkter af kroppen hade jag erfarit i sömnen: den fortfor ännu. Gripnen af en dunkel aning sprang jag upp, tände ljus, slog upp min bädd. Alldeles! — I höga hopp och liflig dans, eldade af den goda sängvärmen och sugna af den långa svältkuren på frusen vind, der söndagsfällan hängt den tid, då den ej var i bruk, hade de små, svarta satarne anfallit mig med en förvånande blodtörst. I stora, runda kulor syntes på mitt skinn förödelsens styggelse. Jag gjorde ett förtvifladt anfall och drap de små karnaljerna i dusintal utan att minskning ändå i känbar måtto förnams. Jag slog till reträtt och tillbragte resten af natten på en stol, der jag försjönk i halfslummer, då och då störd af en och annan vigilant hoppenrattare, som följt mig ur sängen.

»Hungern är bästa kryddan». — Potatisgröten, äcklig och motbudande på qvällen, strök morgonen

derpå med förvånande begärlighet. Visst var eftersmaken af de ur mitt inre stigande gengångarne något amper och bragte min själ i en förunderlig, djupt allvarlig stämning, men man fick vara nöjd, då ej magen längre lät känna sitt pockande kraf.

En och annan krämpfull gubbe eller käring, som fått i sig historien om den genomresande doktorn, uppvaktade mig före min afresa klockan 7 på morgonen, då jag åter satt i slädan. Föret var första väglängan något dåligt, bättrade sig dock snart, och dragna af snabba fötter, körde vi med ilande fart fatt posten, som något tidigare passerat.

Till venster Bomarsunds fästningsruin, hvarifrån nu sten togs till en ny teater i Helsingfors — vandalism, eller en hänsynslöst rått nivellerande fenno mani. Vi körde försigtigt öfver sundet till Prestö. En vacker, vild, men dyster natur. Vägen går upp öfver ön mellan väldiga, djerft formade klippblock, hvilka en isperiod eller jordrevolution tycktes ha kastat hit om hvarandra. Mellan dessa sticka den hvitstammiga björken, tallen och granen upp sina smidiga stammar, och öfver dessa susa deras frusna kronor för vinden. Från höjden af ön är vacker utsigt öfver islagda vikar och sund och öppna, mörkblå fjärdar, der de snöklädda holmarna summo likt stora hvita svanor.

En timmes rast, hvarunder middag åts af dem, som hade matsäck med. Blida nornor förde mina

steg till en stuga, hvarest det lyckades mig få köpa mjölk, en kaka bröd, halftumstjockt, kompakt och hårdt som bastant hästbröd. Mor i huset smörbeströk med stadig, bred tumme min kaka, under det hon ifrigt bedyrade, att jag fick smöret af ren godhet. Jag misstänkte dock, att det enmarksstycke, som blänkte i min hand, hade talat mest till gummans vekare känslor. Alltså utgjordes min middag af »tummagås» med mjölk.

Prestösundet passerades dels på — dels genom isen i båt, som bråkades fram till Töftö. »Int' iss ja båda häst hos de arga Töftöbönnerna» — mälde rotekarlarne. Postiljonen — i nyktert tillstånd ej just af det modiga slaget — vågade ej heller försöket. »Minde sig väl» — med en betydelsefull gest — »hur han en gång fått ett klackjern på ett mera ömsutet ställe — »försi» — sade han — »ja' stälde skjuts en gång förut, å bonn fick aldri ut ett guschlån i lega på kontore.»

Derpå följde ett långt funderande hit och dit. Bonntröst och råd togs ur de tofviga linperukerna utan resultat. Att elda deras mod framtogs en af de rullar tuggtobak, jag medtagit för fägnande af håll- och skjutskarlar. Som daggmaskslukande ungtuppar sträcktes hals öfver lag, hvar och en i den tur hans bett kom. Så gick den laget ikring och försvann. Men modet kom därför ej. Återstod nu mig att »bjuda lyckan handen». Trafvade alltså i väg mot anvist

gård, hack i häl följd af en man ur roten. — Framkommen dunkade jag på och — enligt landets sed — steg in utan afvaktan på svar inifrån.

»Gudsfred! Post och resande nere vid sundet behöfva skjuts, kan den fås här?» — Lång paus. — »Är det posten?» — »Nej» — inföll mitt sällskap. — »Doktorn här skall till Vårdö.» — Posten afvenså, tillade jag. — »Ni skall få, posten får gå laga båd.» — Men jag reser med posten. — »Gå då till skjutshället.» — Lång är vägen dit, och gerna vill jag före natten vara i Vårdö. Stor tack emellertid för välvilja och tillmötesgående. Vi få väl göra oss omaket och — nu följde ett halfhögt tänkande i gårdsherrns »hjernkontor». — Slutligen, mot det »att doktorn skulle i förbifarten se till en sjuk anförvandt», gaf han med sig. Jag lofvade naturligtvis se om alla, ök och fänad med, om så tarfvades, blott hästen snart kom, ty qvällen började skymma.

Kurnäsström. Skridskor på fot. Post och packning drogos här turvis på min kälke ut öfver den svaga isen fram till det öppna strömdraget, der en ökstock tog dem öfver till andra sidan. Nya frustande fålar och lätta slädar. Kling, klang! Bjellerklang i den mörka vinterqvällen. Rask fart öfver äng och gården, genom skog och hed. Vargata gästgifvaregård till venster. Kort uppehåll för en styrkedryck åt post- och skjutskarlar, samt ett nytt bett i en andra tobaksrulle.

Vårdö postgård klockan 10 e. m. Knappt 2 mil och en hel dags resa. Fort går det ej öfver öar, sund och strömmar. Potatisgröt och nattlig strid under en annan söndagsfäll, lägg så härtill den gemena lukten från Rettigs »proberaren», som långt in på natten röktes af alla de sjömän, som hunnit hit och här lågo öfver väntande på lägenhet hem till de olika öarne och fastlandet. Alla voro lägrade på bara golfvet med säckar, påsar eller hvad de kunnat öfverkomma som hufvudgård. Jag som »herresande» och »doktor» låg i soffan, hvarifrån jag i nattens mörker såg de många pipsnuggorna glimma, dala af, tändas igen, tills slutligen deras sken försvann i den allt mer tjocknande vidriga röken. Soffans bofasta invånare gjorde mig de mest känbara visiter. På morgonen befriade jag mig från så väl det hoppande som långsamt spatserande släktet genom att låta dem tillsammans med mig taga snöbad i — 20°, ett bad, hvarifrån *de* troligen ej kommo förr än i vårmsältningen.

Bland sjöfolket voro redan tidigt bränvinsbuteljer, kuttingar, krus, kortlappar och pipsnuggor i lifligt bruk inne i dagligstugan. Smaklystna fattades aldrig och en bjudning kräfde sin motbjudning i nästa korklättning. Postiljonen — som den mest betydande i församlingen — bjöds och persvaderades från alla håll. Vid 9-kröken slog han redan kullerbyttor med de få ord, han ännu kunde framstamma, gormade och svor som en major i den gamla goda tiden, allt un-

der det han hvälfde och vände på de blodsprängda glosögonen, som en hungrig, bunden ko på ett hölass. Till mig kom han fram svärjande och sade: He-he (hick! hick!) -ra å po- (höpp!) ost-en få (hick! hick!) vän-änta tills — *han* vi-i-i (hick! hick!) ille fara. Jag bad honom dra för hin i våld och sköta sitt. Kort derpå nedsjönk han nästan dubbelviken mellan en kista och väggen, der han försjönk i djup sömn.

Dagen var skämd. Jag letade upp en fiskare och köpte af honom en s. k. isgädda, kokte den sjelf och smorde kråset. Stöflade på e. m. ned till Vargata gästgifveri och köpte mig en butelj konjak sådan den var. Godt, tänkte jag, att hafva under båt-färderna öfver de vida vattnen, som jag hoppades följande dagar skulle kunna företagas.

I qvällningen väcktes och knäcktes postiljonen på ny kula, dermed var hans sträfsamma värf för den dagen slut. Bland sjömännen var stämningen hög, till och med hos flertalet retlig, hvilket äfven hade till följd ett och annat nappatag, med ty åtföljande blå ögon eller lingonfärgade snablar, — skrål och skrån var der hela dagen. För morgondagen hade utsigterna blifvit betydligt reducerade. Här voro goda råd dyra. Jag antog därför ett anbud — ehuru oförskämdt dyrt — af min värd att föra mig öfver till Seglinge följande morgon. Natten tillbragte jag i ett enskildt rum, sålunda i bättre luft än den föregående, men ej utan de hungriga sängkamraterna.

Tidigt den 15 var jag på fötter och väckte den något i »bakis» försatta postiljonen. Meddelade honom mitt beslut samt lofvade att, derest han ej reste samma dag, anmäla honom i Åbo. »Ty — slöt jag — går en resande fram, *skall* posten fram.» Gjorde så upp min räkning, 16 finska mark (nämner summan, emedan här var enda stället på vägen, der jag blef klådd).

På och genom isen, som låg ut till Långskär bar det nu af. Svårast var bråkandet genom isen, som tillgick sålunda: två man i höga sjöstöflar utanföre, men med säkert tag i skötbåtens bog. Trampade ned den bristande isen stycke för stycke. Inombords voro vi fyra, som med pikar sköto båten fram genom isen i den trampade rännan. Så turade vi om. Tyngst, men mest roande var trampningen. Från iskanten drogo vi för förlig vind utåt de fria böljorna ned på Seglinge. Postbåten sågo vi nu följa i vår ränna. I Seglinge hyrdes en gammal ökstock. Mot vind och våg efter fyra timmars ansträngande rodd drog jag mig fram med tråget — längs Snäckölandet — till Kumlinge. Härunder måste jag ofta taga iland vid iskanten och ösa den läckande farkosten. Posten — som dragit annan väg — var redan framme och fördes som bäst iland, då jag kom. Vid ilandsättningen af mina effekter, kom pelsen — der den ännu orörda konjaksbuteljen låg — att bli kastad mot en sten. Pang! och byttan sprack. Innehållet rann ut

genom tyg och skinn. En spritsnål ur hopen passade sig och sög — till stor fröjd för oss — de genomdränkta pelshåren. Ryktet om doktors ankomst spred sig snart öfver hela byn, och vid framkomsten börjades äfven oförtöfvadt rådplägingarna. Nya försäkringar, att jag ej var doktor hulpo lika litet här.

Dåliga magar, såriga ben,
 Värkande knoppar, skadade knän,
 Surögda, lama, obotlig hälsa,
 Ryggskott och hosta, ungarnes älta,
 Allt måste rådås medel emot,
 Äfven om der ej — fans någon bot.

På enträgna uppmaningar besöktes äfven några längre bort boende sjuka. Blef då skjutsad fram och åter.

Nattherberge erbjöds mig vänligen af And. Öberg. Lät ej heller bedja mig tvänne gånger, utan tackade för inbjudningen till det verkliga trefliga bondehemmet. Aftonen var nu inne, och längre kunde jag ej vänta med framdragande af min plan för resans fortsättning. Gubben Öberg, hvilken här i huset var den allbestämmande och som syntes mig mest bepröfvad af alla de närvarande Kumlingeborna, föreslog jag, att han skulle anskaffa några man ur byn, hvilka tidigt dagen derpå kunde med båt föra mig vidare. Den gamle tog sig en stadig funderare — under

hvilken jag tror han i tankarne genomför de olika vägar man derifrån hade att välja på. »Doktorn» — började han — »då jag var i unga dagar, hade den färden varit rolig nog att göra, äfven under dessa svåra menförstider, fastän man kan bli sittande i isen utan att komma fram eller tillbaka. Nu är jag gammal, orkar ej sjelf ut på sjön i vintertid.» — Så var ej heller min mening. — »Men — vilja mina pojkar gå, ej skall jag lägga mot för dem. Men vet doktorn, just nu leker man sig ej fram som på sommartid mellan öarne och landen. Han (vinden) har några dagar stått skarp på nordan här. Ström och vind sätter från hafvet in drifisen, som redan är mycken och svår, i stråken. Kylan är i tillgående dag efter dag. Utan nödrängda ärenden går nu ingen gerna från sitt hem på öarne. Men — den ena väntjensten är den andra värd, och doktorn skall ej ångra, att han sett till de sjuka här och gladt dem med medicin och lofvat sända mera. Jag skall nu råda med mina pojkar.» Långt blef ej rådslaget — väl såg jag, huru gamlen piggade upp de sina för färden, — resultatet blef: resan bestämdes till följande morgon i dagbräckningen. Bröderna Öberg, två kraftiga män, ordnade det nödvändigaste för färden. Deras hustrur lagade matsäcken, och om också ej med lätta hjertan och gladt sinne, det syntes väl, lades dock ej ett ord emot. Mannen var bestämd för färden, och då fans ej ändring. Postiljonen såg

— vid underrättelsen om färden — ut som om han fått ett glas ättika, men väntat sig en snaps. Han visste väl, att han måste resa, då jag for. I förargelsen tog han en annan väg och kom två dagar senare till Åbo än jag.

Sent kröpo vi alla den qvällen till sängs. Jag i den bästa bädd jag kunnat önska mig, med fina hvita linnelakan, till hvilka råämnet vuxit på gårdens teg, var hemma spunnet och väfdt, madrassen lagom hård, täcket mjukt och varmt, luften i rummet frisk, inga sängkamrater af något slag. Trots allt detta goda blef min sömn orolig och kort. Flera gånger under nattens lopp rusade jag halfvaken upp, tände ljus, släckte det åter, insomnade på nytt. Oroliga och orediga drömmar jagade förbi i mitt hufvud. Efter klockan 3 på morgonen var all möjlighet att sofva slut. Hela huset låg i lugn, hvilande sömn. Omkring mig var allt tyst. Postiljonens jemna andetag under den djupa sömn, hvori han var försänkt, och pendelns svaga knäppar i ett stort, hvitmåladt klockfodral, som stod i ett hörn, voro de enda ljud, som bröto tystnaden i den tidiga vintermorgonen. Af fruktan att möjligen insomna och försofva mig, om jag låg kvar, steg jag upp och klädde mig så ljudlöst som möjligt. Satte mig vid det lilla fönstret och såg ut i den tysta vintermorgonen. Derute på drifvan närmast fönstret föll ett matt sken från ljuset jag tändt. Några nakna trädstammar aftecknade sig

deri, och några alnar längre bort var allt åter försänkt i mörker. Men långt der uppe i det oändligt höga brunno ännu de klara stjerneljusen, blickande ned på den lilla stjernen Jorden, der nu — på denna nordliga fläck — allt låg försänkt i nattligt mörker och sömn. Så satt jag, försänkt i vexlande tankar, och timmarne drogo hän. Klockan 5 satte jag hela huset på fötter. Ståtlig frukost, utan potatisgröt, och så farväl till de hemmavarande. Något före klockan 7 hade vi fått en mindre skötbåt ut i en vik och ned vid iskanten. Derifrån roddes till en klippa, allt och alla togos ombord. Sakerna stufvades väl under tofter och skott. Bemanningen utgjorde 6 man: bröderna Öberg, fiskaren I. H. Fagerlund, alla från Kumlinge, tvänne sjömän, hvilka äfven skulle öfver till fasta Finland samt undertecknad. Afskedet från den gamle, som följt mig ned till stranden, var kort men välment. »Tack nu, goda doktor! Glöm ej sända medicinen, han lofvat*. Gud hägne eder färd! Kom snart hem,

* Huru jag höll mitt löfte framgår af nedanstående bref, hvilket på våren kom mig tillhanda.

Åland & Kumlinge den 7. Aprill 1877.

Till Herr Docktor Liedbeck

Stockholm

Micken tack för Docktors kärkomna rader som jag till först bekom, hvaruti jag inhemtade at Docktorn var då redan hemkommen ifrån sin besvärliga resa till Finnland samt innehöllo flerfaldiga föreskrifter om de sjuka som Docktorn besökte härstädes jemte en böna för A, G, Eriksdotter, — men då icke någon sådan finnes här på Kumlinge antog jag det vara A, G Nordberg som jag viste att Docktorn besökte. För några dagar sedan har äfven en ask inneliggande medicin för de antecknade sjuka som också jag redan ombesörjt till sine rätta ägare. Dett var i alla fall förunderligt att Dock-

pojkar, att ej qvinfolken oroas för mycket». Ett varmt, fast handslag. Årorna ut. Kraftiga, jemna tag gåfvo snart god fart åt båten, som snabbt skar ut ur viken. Ett högt skär skymde snart Kumlingegården och den vänliga hand, som i sista stunden tillviftade oss god lycka på färden med sin skinnlufva.

Morgonen var utomordentligt vacker, vinden fortfarande på nord, men svag, kölden skarp — termometern hade i Kumlinge visat — 19° — himlen — der nattens stjernor mer och mer bleknade — var hög

torn kunde göra sig et så stort besvär jemte omkostnader för oss på en så långt aflägsen ort, och dessutom aldeles obekanta menniskor och främlingar. Jag vet ej huru jag med pennan skall uttrycka min Hertliga tacksamhet och heders erkänsla till Docktorn eller när denna vår skuld måtte bli afbördad måtte derföre Gud som är allas goda gålfvors giffvare välsigna och belöna annat kan jag förnärvarande icke.

Till uppläsning om de sjuke får jag meddela, att min hustru som hade et sjukt ben om Docktorn kommer sig ihog att var förslaget bli på Lacaretet i Stockholm i sista hörstas, der det skulle opereras för at uttagas döda ben, men nu till all vår förvåning är benet aldeles friskt och färdigt — äfven några andra som äfven efter Docktorns föreskrift har visat goda resultat. de utaf den senare medecin Docktorn sickade ifrån Stockholm kan jag ingenting Säga de holler på medesinerar som bäst.

Den åter som var nästan blind eller också hade haft kramp, är förnärvarande så illa angripen af kramp eller fallsjuka hvad det monde vara, han ber hjertligt hälsa till Docktorn och med förefrågan om Docktorn kommer att bli hemma uti Stockholm nu först på våren eller vårsommaren emedan han har i afsigt om att göra en resa till Stockholm för att där någon liten tid medecinera och ber då ödmjukast om att få Docktorns adress för att kunna närmare få meddela sig.

I. H. Fagerlund ber hjertligt hälsa han säger sig icke förnärvarande behöfva någon medecin han ticker sig bli ganska bra utaf de droppar Docktorn gaf honom på resan till Finland

Till sist får jag framföra många ja mer än många hertliga helsingningar ifrån oss äfvensom tacksägelse för sina hafda besvär och kostnader förblifver Högaktningsfullt

And; Öberg.

och klar, ej ett moln, så långt ögat kunde skönja. Solen steg snart klar ur öster, bländande skimrade i dess sken de snöklädda öarne och skären. Klipp-språng, bergklackar och klintar kastade i de hvita, sollysta ytorna skarpa gråblå skuggor, och kring land och öar slöt sig som en vacker ram det öppna mörkblå hafsvattnet, hvori drifisen brakande tumlade sig.

För att undvika dyningen och den norr ifrån kommande drifisen — hvilken med sina skarpa kanter och hvassa hörn i upprörd sjö är ganska farlig för en så liten båt som vår — roddes så mycket möjligt var i skydd under land, i det vi letade oss fram mellan öar och grund i temligen isfritt farvatten. Trängre och trängre drog sig dock vår farled samman. Det ena isflaket efter det andra måste kringfaras. I fören stodo två man, som varskodde de större och afstyrde de mindre gungande isblocken. Genom väjandet än hit än dit minskades farten, så äfven genom att årorna mera varligt måste användas för att ej bräckas i isen och vi sålunda redlösa stanna i issörjan, som skrapande drog förbi och ofta alldeles omgaf oss. På större isfält, hvilka ej kunde kringgåas, upphalades båten, drogs öfver och isköts på andra sidan. Då hände ibland att isen, som skulle bära oss, genom båtens och vår för-enade tyngd i ett nu med starkt brak brast itu. Gälde, då att få fast tag i relingen och kasta sig ombord utan att dock kantra båten. Flera timmar arbetades utan hvila, rast eller ro strängt och oförtrutet. Ibland

gingo vi genom öppnare, isfria vatten. Der bröt sjön hög, kastande sig föröfver bogen in på oss, och frös till is. De, som då ej voro upptagna af båtens manövrerande, måste flitigt arbeta med ösning eller med att lösknacka och utkasta isen från bord, tofter och åror, hvilka snart åter nedisades. Uppmuntran gafs ej, behöfdes ej heller, hvar och en visste sin pligt och att arbetet gälde lifvet, samt att lättja här var gifven undergång för sig och kamrater. Slutligen på eftermiddagen nåddes »Lappvesistråk». Isgången var, märkligt nog och till lycka för oss, betydligt mindre i stråket. Segel tillsattes, och med hjälp af årorna gick det bidevind temligen bra framåt.

På andra sidan började åter det stränga arbetet i drifisen. Vid ett skär, öfver hvilket sjön i köld dragit ett tjockt hölje, lades bi för att hvila. Matsäcken framtogs och hvar och en försåg sig efter aptit, hvilken ej fattades. Dagens drott doppade just nu fjerran vesterut bort i de vida vattnen sin guldglänsande skifva, i afskedsstunden kastande ett rikt gyllene sken ut öfver snöbäddade holmar och klippor, skär, fjärdar, vikar och sund. Trolskt bröts ett ögonblick dess sken i drifisens klara, skarpa facetter, de skiftade till några ögonblick i tusen gnistrande färger, mörknade — och allt var försvunnet. En högtidlig, allvarlig stämning låg i hela det storartade sceneriet. Mig syntes den sjunkande solen sagt ett långt, meningsrikt godnatt åt oss, der vi sutto på det öde skäret. Skymningen föll

på mer och mer, en efter annan stjärna glimmade till och tändes. Österns mörka, stjärnströdda himmel drog oss till mötes. Ned bar det nu i båten och ut från klippan. Nya tag i öfverisade åror och pikar, och fram släpade vi oss igen genom de hopade ismassorna. Med oerhörd ansträngning nåddes nästa skär, ej långt från det förra, men för att komma dit hade åtgått timmar. Att fortsätta bråkandet genom isen med så ringa resultat var ej ens tänkbart, så uttömda som våra krafter nu voro. Skäret, vi stannat vid, var ganska stort, bevuxet på sydsidan med några dverg-
lika buskar. Båten kölhalades långt upp på skäret och sidstjelpes med kölen mot vind, och hvar och en redde åt sig så godt som möjligt för att här tillbringa natten. Härunder drog jag rundt skäret, sökte och lyckades, hoppande från isblock till isblock, finna väg äfven till nästa skär. Återvändande, och kamraterna följde mig. Här åter mötte oss is, som troligen lagts sistlidna natt. Så långt ögat i mörkret såg, låg nu isen spegelblank och klar, höjande och sänkande sig i långa vågor öfver den döende dyningen.

Här ansågs vägen vara slut. Lä bakom någon klippa eller större sten skulle sökas, och der var meningen, att vi skulle sofva natten öfver. Fast besluten att söka nå någon människoboning, förestälde jag mina kamrater, huru farligt det var att stanna här — våta som vi voro om armar, ben och fötter — i stillhet och sömn ute på den nakna klippan i

den tilltagande kölden, då vi deremot, blott försök gjordes, kunde ha förhoppning att nå någon fiskares hem eller en hölada på någon enstaka holme.

»Isen bär oss ej» — genmälde — »och vi ha bränvin med droppar i, som nog skall hålla oss varma under natten.»

Först värme, sömn och så kylan, den förfärliga dödskyllan! Har ni aldrig hört, att folk ihjälfrusit, sedan de insöfts af bränvin? Att det just då är lätt att somna in för att ej vakna mer? — »Men, doktor, tänk på far, mor, hustru och barn derhemma.» — Ja, jag förstår — nå, hvar och en gör som honom bäst och klokast synes. Jag försöker för min del hellre gå isen, äfven med ringa utsigt att komma fram. Drunknar jag härunder, har jag fyllt min pligt, och den bjuder: »hjelp dig sjelf, så hjelper dig Gud» — och huru kan Ni, kraftigt och hårdadt folk, vana att ofta se döden stint i synen, nu fälla modet? Tänken väl på edra våta armar och ben, kanske under nattens köld de förfrysa. Bättre då döden under strid för lifvet! — Under samtalet hade jag ordnat och fastbundet min packning på kälken och stod nu färdig att ensam anträda vandrigen utåt isen. »Åt hvad håll bör jag söka människoboningar? — Tack och farväl! Kommer jag fram, skall hjelp med första sändas Eder, blott den då ej kommer för sent. — Farväl!» — Antingen det nu var de få minuternas stillasittande i kölden eller mina sista ord, som kommo

några att svigta — allt nog, dessa blefvo mera hågade att med mig våga försöket att gå den svaga isen än stanna kvar. Som vilkor fästes dock, att »doktern skulle gå förut». Gerna åtog jag mig det. Slutet blef, att, då några ville, följde alla de andra. Alla ordnades nu på bestämdt afstånd från hvarandra, med strängaste tillsägelse att under vandringen bibehålla det samma, hvad än hända kunde. Föregående isfärder hade lärt mig inse nyttan af att ha en dragen jagtknif lätt åtkomlig, och nedstack jag därför i höger ficka min gamla jagtknif med en del af skaftet ofvan fickkanten. Med kälksnöret i venster och ispiken i höger hand började jag vårt äfventyrliga tåg. Allvarliga och tysta — som om vi fruktat isen skulle brustit under oss vid första ord — drogo alla med försigtiga, nästan släpande steg ut åt fjärdens blanka, svigtande, frusna bro, som egendomligt gentonade våra dröjande steg. Nästan hvarje gång jag med pikhugg frestade isen, sprutade vattnet upp kring den samma. Ibland förkunnade ett plaskande ljud, att jag med piken träffat någon vak och att vi sålunda i mörkret gått mot öppet vatten. Då vändes än åt ena, än åt andra sidan. Så hade vår slingrande färd fortgått omkring en timme, då med ens isen brakande brast under min fot. Ett, två steg framåt, allt gaf efter, och ögonblicket derpå låg jag med blott händerna ofvan iskanten. Kälksnöret hade jag släppt och i sista ögonblicken fast gripit piken

med båda händer, hvilken på så sätt kom tvärs öfver vaken. I ett nu var knifven ur fickan, och sökande fast tag för den, högg jag stycke för stycke ur isen. Ibland nära att skrida under isen, flera gånger till hälften uppe, sökte jag förgäfvets fäste, då iskanten ständigt brast på nytt. Ånyo högg jag in med knifven. Under allt detta hörde jag mina kamrater — der de några famnar ifrån mig lågo på isen — beklaga mitt öde, visste att ingen hjälp från dem stod att få, vi skulle blott förr dragit ned hvarandra i djupet. Jag kände krafterna småningom svika mig. Kanske skulle snart striden och arbetet för lifvet vara slut. Tanken härpå och på gamla, kära mor der hemma, huru hon skulle taga slaget bragte mig till förtviflans ansträngningar. Krampaktigt grepo mina stelfrusna händer kring knifskäftet och — i sista stunden — fick jag fast. Med mina yttersta krafter drog jag mig upp på isen, som nu slutligen bar mig. Kampen var slut, vilje- och kroppskrafter uttömda, det svartnade för min syn, medvetandet var nära att svika mig. Jag sammanbet tänderna och återtvang handlingskraften. Längre hade jag naturligtvis ej legat i, men minuterna bli många och långa nog, då det gäller lifvet.

Kring vaken kröp jag efter min kälke. Kamraterna lyckades genom varnande tillrop från mig kringgå vaken, der jag fått mig mitt bad, och så fortsattes färden.

Vid första holme rastades några minuter. Jag såg på min klocka, som, förunderligt nog, ej hade stannat, hon var nu $\frac{1}{2}$ 8.

Efter vida bugter och många krokvägar kring öppna strömmar, nylagda fjärdar och sund, öfver öar och holmar, krypande öfver vråkar och farliga sprickor med tillhjälp af ispikarne, lyckades vi nå ett torp, der de tvenne sjömännen och en kumlingebo uttrötade måste kvarlemnas. Vi andra fortsatte marschen fram till Björnholma, dit vi något efter kl. 11 e. m. anlände. Termometern visade då $- 25^{\circ}$.

Uppståndelsen och förvåningen blef ej ringa i Björnholma öfver vår djerfva färd uti mörka vinterqvällen från det öde skäret utöfver de farliga vattnen, som ännu den 14 och 15 hade gått fullt öppna. Mina kamraters glädje och tacksamhet mot mig var sannerligen rörande. Omfamningar och glädjetårar. Fiskar Fagerlund förde ordet i stugan vid beskrifningen af färden för det församlade gårdsfolket. Roligast var hans beskrifning öfver mitt arbete i isen: »Doktorn högg och slog i isen, som om han stått i trösk på logen, å aldrig ord sa' han, när det bar ner, skrek bara åt oss att ligga på isen, å så, när han kom opp, va' han lika glad, fast vattnet frös i kläderna» m. m. dylikt. Slutsumman af det hela var: »Hin kunde inte tro, att en stockholmsherre kunde vara så rask och flink på vinterfärder hos oss i skären.»

Åtskilligt förkylda voro vi naturligtvis alla, syn-

nerligast jag, som fått det salta badet och sedan gått i den skarpa kölden under mer än 4 timmars tid. Min öfverrock var stelfrusen och hård som torrt ogarf-vadt skinn, kunde ej heller knäppas upp, förr än den tinat något. Sedan jag fått af mig de frusna plaggen, kröp jag intill den öppna spiseln. Då jag här i den starka värmen darrade som ett asplöf, trots det att intet plagg skylde min kropp, anade det mig att räddad från brorskålen med Östersjöns aborrar, jag hade att vänta en svår förkylning, som kanske skulle sluta med en rheumatisk feber. I mitt minne rann då en folkkur mot förkylning, som käre far omtalat.

Sporde därför efter bränvin. Det fans. En ansenlig trefoting med mjölk sattes på elden. Då mjölken kommit i kokning, slogs bränvin deri, och så intrattades den allt annat än smakliga drycken så het som möjligt. Först gafs kamraterna — så pass att de måste hjälpas i säng. Derpå tog jag mig själf en redig »bläcka», ja, så styf, att spisel, bord, stolar och hela stugan dansade slängdans för mina tittgluggar. Då jag gick ut, flög dörrvredet hit och dit i min hand. Huru jag kom i säng inne hos mig, minnes jag ej fullt klart, men att det var *utan* hjälp vet jag. I säng kom jag emellertid och pang! i en klunk tog jag natten.

Den 17 dec. kl. 6 f. m. åter vaken. Svettig som om jag doppats med säng och allt, skyndade jag i

ett nu ut. Kastade mig i drifvan, der ett uppfriskande snöbad aftvog förkylningen, som medelst den starka transpirationen lyckats mig utdrifva.

Pigg som en orre, var jag åter på mina korta ben, tillbörligen med isbrodd på fot, åter i väg kl. 7 f. m. Kamraterna från Kumlinge lågo ännu då slutna i Morfei ljufva famn. Väckte en af dem, tackade honom för minnesrik sammanvaro, helsade till gamle far der hemma och så farväl.

Först styrdes kurs på Brändö, så ut på Skiftet, som med drif- och fläckvis med glansis tillfrusit dagen förut. Skiftet passerades på två timmar och femtio-fem minuter. Bra traskadt vill jag lofva — men anmärkas bör, att öfver glansisen gick det, »så stickor och strå röko om oss» i svindlande fart. Vi sutto då upp grensle öfver den på kälken fastbundna packningen och sköto fart med ispikarne.

Från Wartsala ö fick jag mig en flink »rosinante» till Helsinges första gästgifveri på fasta landet. Åter fasta landsvägar under den gnisslande meden och ljuflig bjellerklang i de snötyngda furuskogarne. Frustande, flinkfotade kampar för girande, dåliga slädar. Sömniga urfinnar som körsvenner. Kullerbyttor i diken och drifvor. Men — hvad gjorde det? Allt var ju blott en barnlek, en munter lustfärd i härlig vinterdag genom skog, öfver slätt och mo — mot den äfventyrliga färden i drifisen bland skären. Nu, då allt var öfver, var jag dock nöjd med att sjelf en

gång ha fått pröfva, hvad detta kraftiga »skärifolk» kanske ofta nog får genomgå. »Utan nödträngda ärenden går nu ingen gerna från sitt hem på öarne» voro gamle Öbergs ord. — Jag tänkte då ej på, hvad mening deri låg, blott på min egen framkomst. Nu förstod jag att »nödträngdt» — var ett bud efter läkare för kropp eller själ åt någon kär anförvandt, eller ett felande bröd till en svältande barnaskara i torftigt torparhem m. m. dylikt.

För att sätta fart på slädarne hade jag lärt mig en trollformel, hvilken jag nu med god framgång använde och den lydde: »Aja pälle, minä annan juoma rahoja rahaa.» Kör på, jag skall gifva drickspenningar. Och undan gick det, äfven om vi ibland körde i kull, men flinkt upp igen och framåt var vår lösen.

Närmare 10-tiden såg jag första gången skenet från Åbo stad i en smal ljusstrimma flamma på himlahvalfvvet. Ännu friskare fart på slädan och i mina pulsar, munter sång och öl åt kusken vid första håll!

Kl. 11 e. m. satt jag med en rykande biffstek framför mig i societetshusets matsal. Nöjd med min dag kröp jag till sängs. Storartadt snarktema med variationer hela natten.

Den 18 smällkallt om näsan. Sedan jag telegraferat till mor och inlagt en stadig frukost i kakstaden satt jag åter kl. 10 f. m. i en god släda. Glad vände jag Åbo ryggen. Dagen var härlig: hög, molnfri himmel, solsken på fältens och ängarnes blå-

hvita snötäcke, skimrande rim i björk och fur. Så dansade vi fram de återstående 7 milen. Solen sjönk, och skymningen lade sitt dok öfver det vackra vinterlandskapet, som jag allt bestämdare började igenkänna. Målet för min färd närmade sig mer och mer. Kl. 8 stannade min släda utanför Björkboda hufvudbyggning. Jag var framme! Steg så in! — Jag hörde hjertats slag i mitt inre, då jag stannade i den stora tamburen. Från stora salen, der alla sutto kring bordet, ljöd ett muntert glam. Tydligen hörde jag min älskades röst bland de öfriga. — För ett: *God afton fröken Feie!* (smeknamn från barndomsdagar) blef allt ett ögonblick tyst — i nästa stodo glädje och glam ännu högre i tak.

I vårlig qväll.

Allegro.

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is a treble clef with a common time signature (C). The middle staff is a grand staff (treble and bass clefs) with a common time signature (C). The bottom staff is a bass clef with a common time signature (C). The music features a melody in the middle staff with a triplet of eighth notes. The bottom staff has a few notes, including a half note and a quarter note, with a *p* dynamic marking.

The second system of the musical score consists of three staves. The top staff is a treble clef with a common time signature (C). The middle staff is a grand staff (treble and bass clefs) with a common time signature (C). The bottom staff is a bass clef with a common time signature (C). The music features a melody in the top staff with lyrics underneath. The middle staff has a melody with a *p* dynamic marking. The bottom staff has a few notes, including a half note and a quarter note, with a *p* dynamic marking.

Vår--vind mig mö--ter i sko--gen igen, Höj-
Förr hur jag vän--tat dig vår--dag igen, Lång-

den är sol - varm och blå, Fjär - den är is - - fri och
 tat till sko - gar - nas hem, Vi - - kar och hol - mar och

p

The first system of music consists of a vocal line in the treble clef and a piano accompaniment in the bass clef. The vocal line has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The piano accompaniment is marked with a piano (*p*) dynamic. The lyrics are written below the vocal line.

u - - - te på den, Vå - - - gor - na kom - - ma och gå!
 skä - - re - na sen, Förr hur jag läng - - tat till dem.

The second system of music continues the vocal line and piano accompaniment. The piano accompaniment features a prominent bass line with eighth notes and some chords. The lyrics are written below the vocal line.

Björ - - ken knop - - par sitt fag - ra häng, Vår - - sång
 Lif - - vets sol då från molnfri höjd, Log e -

p

The third system of music concludes the vocal line and piano accompaniment. The piano accompaniment features a bass line with chords and some eighth notes. The lyrics are written below the vocal line.

klin - - gar i höjdens loft, Vind för blom - - mor - nas
 mot mig ur ö - gon blå, Lju - - sa ti - - - der jag

fi - na doft Hän öfver skog öf - ver sjö - - - ar och
 glömde då Kort är all jord - - lif - vets lyc - - ka och

äng. Blek är him - - lens stjer - - - - - ne - - - pell.
 fröjd. Bor - ta är hon och mitt tjäll,



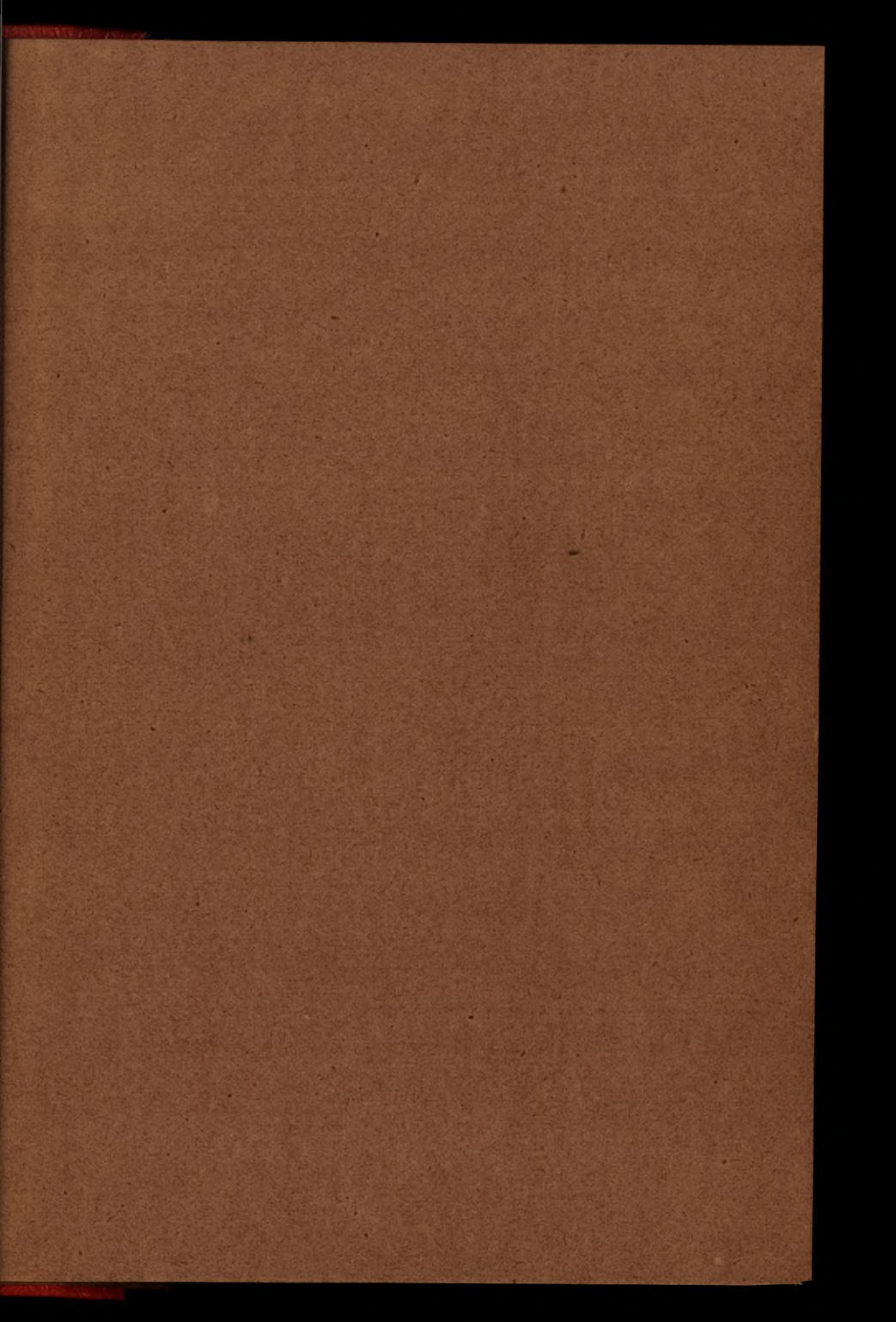
I vå - - rens lju - sa qväll.
Står tomt i vår - lig qväll.

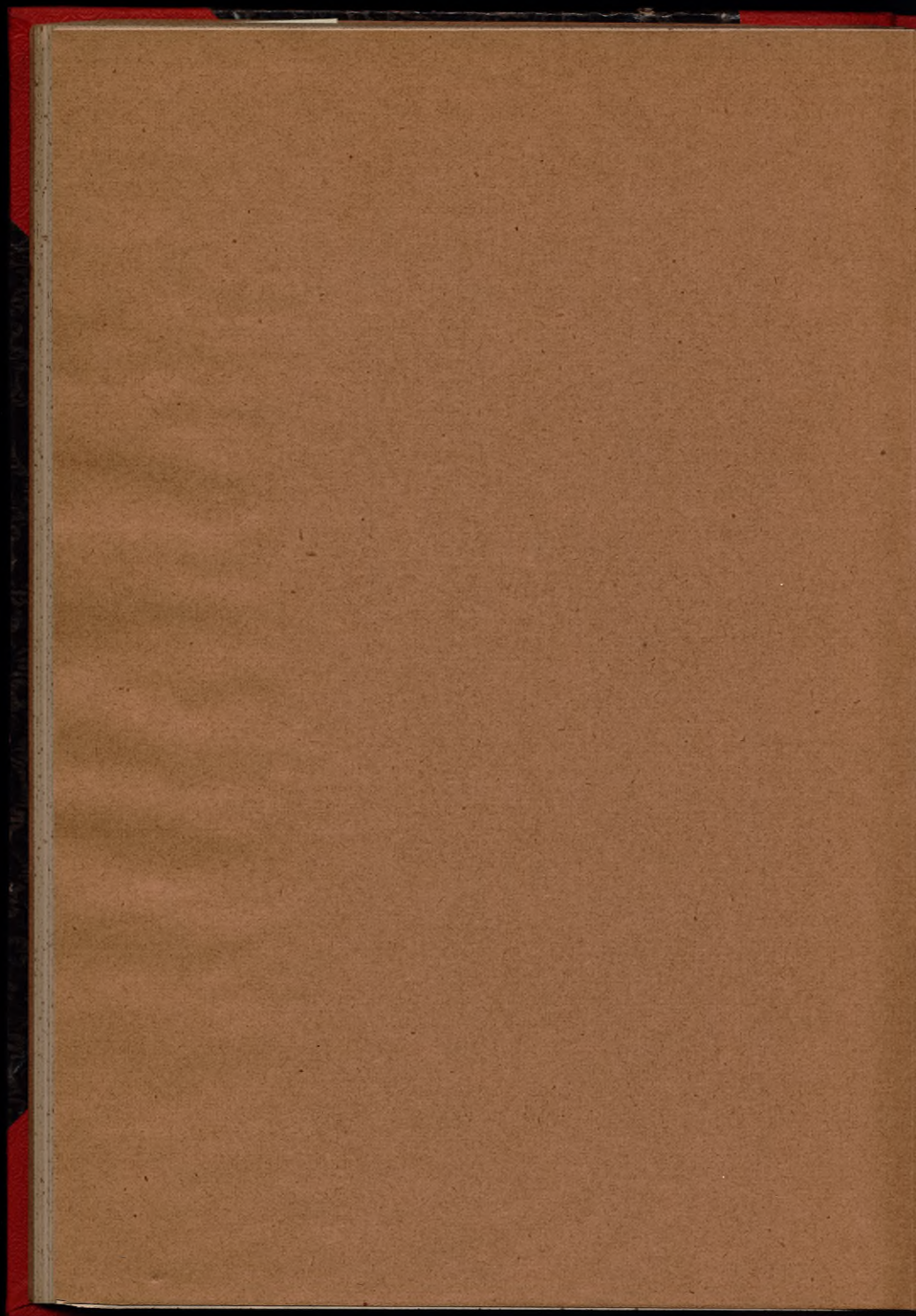
p



INNEHÅLL.

	Sid.		Sid.
Till Mor (Tillegnan)	1	Juletid på landet.....	53
Tack för god vakt	2	Vid qvällsbrasan.....	56
<hr style="width: 20%; margin: 0 auto;"/>			
Juletid 1882	4	Vid grafven.....	58
Afsked till landet 1883	7	Vid sjukbädden	60
Jul 1883	11	På kyrkogården	62
Nybroviken 1884	14	I ensamhet	65
En runa 1884	18	Till en sörjande Moder	68
<hr style="width: 20%; margin: 0 auto;"/>			
Afsked till sommaren 1884 ..	21	Neckens väfnad	70
Nyårsaftonen 1884	24	En födelsedagsbok.....	73
Från Auras strand 1885	26	En liten lysmask	74
Från Romsdalen 1885	30	Från småfåglarne	75
Längtan 1885	32	Till liten Fru	76
Våren 1886	34	En bordduk åt lilla frun ...	78
Till lille Per 1888	37	Vestalampan	79
<hr style="width: 20%; margin: 0 auto;"/>			
Vinterskytte	39	Drömmen	80
Från hönsgården	42	Till frun	81
Vid sängdags	46	<hr style="width: 20%; margin: 0 auto;"/>	
Vårvisa	49	<i>En färd öfver Ålands haf</i>	
Kom, o vår!	51	<i>och vår vintertid. 1876... 83</i>	
<hr style="width: 20%; margin: 0 auto;"/>			
<i>I vårlig qväll, musikbilaga 122</i>			





6000188785



Göteborgs universitetsbibliotek

